

Jakub Vošanský

Legenda Zaradas

Vzkříšení

díl I.

Jakub Volšanský

LEGENDA ZARADAS, DÍL I.

Vzkříšení

Copyright

Autor: Jakub Volšanský

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-428-9 (ePub)

978-80-7512-429-6 (mobipocket)

978-80-7512-430-2 (pdf)

VĚNOVÁNÍ.....	5
KAPITOLA 1 – ČEST JE MRTVÁ	6
KAPITOLA 2 – DÍTĚ, NEBO HRDINA?.....	31
KAPITOLA 3 – LES DĚSŮ	61
KAPITOLA 4 – NOVÝ ZAČÁTEK	75
KAPITOLA 5 – ZAŘAZENÍ	96
KAPITOLA 6 – NOVÝ UČITEL	121
KAPITOLA 7 – JSOU TADY!.....	135
KAPITOLA 8 – DRAČÍ CÍRKEV	149
KAPITOLA 9 – BRATRSTVÍ KONČÍ	156
KAPITOLA 10 – VAŽ SVÁ SLOVA, ZARADE	185
KAPITOLA 11 – PLÁN ÚTOKU	201
KAPITOLA 12 – BOJ O PŘEŽITÍ	218
KAPITOLA 13 – KONEC HRY	239
KAPITOLA 14 – VÝCVIK MAGIE	260
KAPITOLA 15 – LHÁŘI!	274
KAPITOLA 16 – ÚSTŘEDÍ V RUINÁCH	289
KAPITOLA 17 – PŘEDCI VSTUPUJÍ NA PARKET	306
KAPITOLA 18 – STARÝ A NOVÝ PŘÍTEL	335
KAPITOLA 19 – SPOJENEC, NEBO NEPŘÍTEL?	361
KAPITOLA 20 – KRÁSKA A ZVÍŘE	377
KAPITOLA 21 – PRVNÍ SETKÁNÍ	395
EPILOG	417
SLOVNÍK	423

VĚNOVÁNÍ

Rád bych tuto svou knihu věnoval svým nejbližším přátelům, které mám nadevše rád a kteří při mně vždy stáli. Každý z nich přispěl do příběhu, který by bez nich nemohl vzniknout.

KAPITOLA 1 – ČEST JE MRTVÁ

Tma. Všude byla tak velká tma, že nebylo vidět ani na konečky prstů. James se bezcílně rozhlížel a pátral po jakémkoli bodu, za kterým by mohl jít. V dáli spatřil malé, ale jasné světélko. Okamžitě se za ním rozeběhl v naději, že je to cesta ven z onoho temného tunelu. Světlo se stále zvětšovalo, až se ocitl v oválné místnosti, ze které vedla pouze ona cesta, kterou přišel. Po obvodu stěny vedlo několik oslnivě zářících zelených pruhů, osvětlujících celou místnost. James byl zmatený a vůbec netušil, kde se to ocitl.

Až pak si všiml piedestalu, na kterém ležel zářivý předmět, jehož tvar nedokázal kvůli jeho oslnivé záři poznat. Natáhl se po něm a chystal se jej uchopit. Když se však jeho prsty dotkly lesklého povrchu, ucítil silný chlad. Odstoupil rychle od piedestalu a otrásl se. Zelené pruhy na stěnách pohasly a celá místnost se opět ponořila do neproniknutelné tmy. Jamesova nervozita prudce stoupla, neboť zaslechl, jak se za ním něco pohnulo. Zprvu věřil, že to snad byla myš, ale po chvíli si uvědomil, že se mýlí. Nebyla to obyčejná tma, co obepínalo Jamese, byl to stín. Stín, který se pohyboval volně ve vzduchu jako černý kouř.

Světlo si konečně proklestilo cestu tímto stínem a James byl schopen alespoň trochu lépe vidět. Všiml si, že se stín začal shlukovat na jedno místo, a dokonce již vzdáleně připomínal siluetu něčí postavy. Chtěl rychle couvnout, ale podařilo se mu udělat jen jediný krok, než do něčeho vrazil. Ze strachu zapomněl, co se za ním vlastně nachází a otočil se, aby to zjistil. Uviděl opět piedestal, ale ten zvláštní předmět, co na něm původně ležel, byl

pryč. Nechápal, kam se mohl podít, a znovu se otočil před sebe. Na místě siluety tu ale už stála, zády k němu, osoba v dlouhé černé róbě s kápí.

Otočila se a pomalu zvedla ruku, která jako by byla tvořena jen nějakým kouřem. Ukázala na vyděšeného chlapce a řekla: „Zde... zemřeš.“ Dábelsky se rozesmála a explodovala v oblak ohně. Před Jamesem se začal vlnit doslova živý oheň, ze kterého stále vycházela ta samá slova. „Zemřeš“.

Pak se plameny vyřítily na Jamese a celého ho pohltily.

„Vstávej. Vstávej!“ slyšel kolem sebe, byť viděl jen oranžové světlo. „Nechceš přece přijít o snídani, že ne?“

Jeho vize potemněla a sen skončil.

Otevřel oči, zalapal po dechu a posadil se opíraje si záda o čelo postele. Snažil se pochopit, co se vlastně stalo a když si uvědomil, že to celé byl jenom sen, hlasitě si oddychl. Povlečení bylo celé propocené a stará postel vrzala pokaždé, když se James sebeméně pohnul.

Vedle ní stála Marie a v její dětské tváři byla patrná jak radost, tak částečná zloba. Růžolící se měkké rty se sice usmívaly, ale její tenounké obočí se mračilo. „Chápu, že máš čím dál častěji ty noční můry,“ řekla soucitným hlasem, který se posléze změnil na vyčítavý, „ale to neznamená, že tě budu každý den chodit budit a mít tak problémy kvůli pozdnímu příchodu.“

Hodila Jamesovi do klína kupu oblečení a odešla ke dveřím. „Rychle se obleč a pak přijď. Nechci, abys musel zase celý týden zametat na chodbě.“ Usmála se na prahu a zabouchla za sebou.

V pokoji o velikosti menší cely nebylo nic než jen postel a skříň, vedle které na židli leželo vědro se špinavou a studenou vodou. Světlo sem vstupovalo skrze zamřížovaná okna a spolu

s ponurými barvami omítky, která na několika místech buďto odpadávala, nebo hnila, budilo dojem skutečného vězení.

James, stále roztřesený ze svého snu, popadl své staré oblečení a sklíčeně si ho prohlížel. Šedá kytlice a potrhané kalhoty. S pocitem méněcennosti se oblékl a obul si boty z prasečí kůže. Na levé botě si všiml díry o velikosti knoflíku a vzdechl. Tohle je skutečně všechno co mám? ptal se a vstal z postele. Po rychlém opláchnutí ještě mladé tváře s pihou pod levým okem, svých tmavě blondátých rozčuchaných vlasů a velkých azurových očí vodou z vědra vyrazil do jídelny na snídani.

Procházel velikou chodbou, jejíž stěny lemovalo z obou stran mnoho dveří pokojů dalších sirotků. Samotný polorozpadlý sirotčinec tu stál už po několik generací, ale v poslední době nebyl opravován a úklid zde vykonávaly převážně děti jako formu trestu. Nebylo divu, že se po stěnách tvořily pavučiny, na prahy a rámy dveří se usazoval prach a dřevěná střecha vlhla a trouchnivěla.

Ačkoliv byl ještě dítětem, ne starším patnácti let, nemohl se ubránit pocitům náklonnosti k Marii a neustále na ni myslel. Každé ráno mu pomáhala vyhnat z hlavy i ty ohavné noční můry, které se stávaly den ode dne děsivějšími. Avšak v momentech, kdy na ni myslet přestal, opět se začal ubírat k domněnkám, co ty sny znázorňují a co je způsobuje.

Šel celý zamyšlený po chodbě a ani si nepovšiml, že zde není sám. Nedívaje se před sebe, vrazil do vysokého shrbeného muže v potrhaném kabátu, s oteklým okem a dlouhými prošedivělými vlasy a vousy, nazývaného „Dozorce“. Pracoval tu jako hlídač chodeb a dohlížel na to, aby se po nich sirotci necourali.

„Už zase pozdě!“ rozzuřil se Dozorce a máchl po Jamesově tváři rukou.

James ucukl a ucítil pouze závan vzduchu na své líci. Ihned se začal omlouvat, ale nemělo to cenu. Dozorce ho popadl s děsivým výrazem ve tváři za límec a odvedl ho do jídelny. Rozrazil dveře a posadil ho k prázdnému stolu v rohu, aby jedl za trest sám. Žádný ze sirotků, kteří zde jedli, se ani neodvážil zvednout zrak a pohlédnout na ně.

„Už tě mám plný zuby, spratku!“ řekl Dozorce našťvaně a několikrát svým kostnatým prstem štouchl Jamese do nosu. „Jdi se najíst a žádný výtržnosti jako posledně! Rozuměls?!“

Chlapec se opovážil pohlédnout svému trýzniteli do očí a se zamračeným výrazem na něj beze slova zíral. Nehodlal souhlasit.

I takto malý odpor, který chlapec projevil, Dozorci stačil na to, aby vybuchl vzteky a udeřil hocha otevřenou dlaní do špinavé tváře. James se svalil na lavici a mnozí ze sirotků se strachy roztráslí. Dozorce byl sice přísný až krutý, ale na Jamese byl vskutku zasedlý. On jediný měl totiž dost kuráže na to, aby se mu postavil, provedl nějakou lumpárnu, nebo dokonce i utekl ze sirotčince.

Když Dozorce opět odešel ze sálu, všichni sirotci se otočili na Jamese a čekali od něj nějakou vtipnou narážku nebo plán na rošťárnu, jak měl zpravidla ve zvyku. On se však pouze narovnal a mlčky hleděl na prázdný talíř.

Po chvíli nenaplněného očekávání se sirotci vrátili ke svým chatrným pokrmům a místy se ozývaly jejich šepoty. James si vzdychl a se skloněnou hlavou si došel pro svou porci. Jakožto na posledního na něj nezbylo mnoho studené polévky v hrnci, ale musel se spokojit s tím, co bylo. Ani chléb nestál za nic. Okoralý a asi týden starý, místy pokrytý plísní.

Marie seděla úplně na druhé straně a nešťastně se dívala na Jamese, který byl opět nespravedlivě potrestán. Chvíli váhala, zdali má uposlechnout Dozorce a držet se od chlapce dál, nebo ne.

Nakonec sebrala odvahu, vstala od stolu a šla za svým přítelem. Když došla až k němu, slušně se ho zeptala: „Mohu si přisednout, Jime?“

Usmál se, když mu řekla „Jime“. Byl rád, že mu někdo věnuje pozornost, ale pak se zamračil a sklonil hlavu. „Nechci, aby ses kvůli mně dostala do problémů,“ řekl sklesle. „Mám tu sedět sám, takže bude lepší, když to tak zůstane.“

„Odkdy zrovna ty posloucháš příkazy?“ nenechala se odbýt. „Sám jsi přece říkal, že je to stejný nesmysl, jako poslouchat myši, jak na sebe piští.“

James se opět usmál a se zdviženým obočím pohlédl na Marii.

Víc už nepotřebovala slyšet a přisedla si.

Mladý James se v sirotčinci ocitl jako nalezenec. Už jako batole ho našli ponechaného v malém vyhořelém domku na kraji města. Nejprve se ho ujala skupinka jeptišek, které se o něj staraly do jeho pěti let. Vychovávaly ho a učily ho správným mravům, ale jeho zájem o rošťárny a jeho nekázeň je donutily, aby ho předaly místnímu sirotčinci. Brzy se tu stal oblíbeným, neboť jeho hravost a odvaha neznala mezí.

Od svých osmi let utíkal ze sirotčince právě do kláštera, kam chodil navštěvovat své vychovatelky, nebo do města, kde se sblížoval s dalšími obyvateli Kamenného Dvora. Nikdy však nezůstal mimo ústav dlouho. Vždy ho rozzuřený Dozorce vypátral a odvedl nazpět, kde ho většinou seřezal, zavřel a zamkl

samotného do pokoje a zakázal mu hovořit s přáteli, nebo mu udělil jiný trest.

V jeho deseti letech řady osiřelých dětí doplnila, i s mnoha dalšími, dívka o rok starší než byl on sám. Pokaždé když sem přibyl někdo nový, cítil James potřebu sblížit se s nimi a pomoci jim, neboť chápal, jaké to je, přijít do zcela nového prostředí. Ještě k tomu do tak hrozného, jakým byl sirotčinec. Dívka ale nejevila žádný zájem o přátelství. Celé dny sedávala zachmuřená v koutě a hrála si s malou panenkou, která jí patrně zůstala po rodičích. James se ale nevzdával a všemi možnými způsoby se ji snažil rozesmát. Trvalo mu to několik měsíců, ale vyplatilo se to na několik let. S Marií se sblížili natolik, že se dalo mluvit snad i o něčem víc, než jen o přátelství. Svěřila se mu, že její otec rodinu opustil a její matka zahynula při přepadení. James jí však toho o své minulosti nemohl mnoho říct. Nevěděl nic o svém domově, o své matce, ani o svém otci.

Když už všichni včetně Jamese dojedli, rozrazily se dveře a v nich stál Dozorce s koštětem a lampou. Shrbený si přejížděl jazykem po zubech a s cukáním tváře zařval na celou jídelnu: „Nastal čas, bastardi! Ti, kterejm už bylo osmnáct... za mnou! Vy ostatní, počkejte na Uklízečku, půjdete s ní!“

Devět chlapců rychle vstalo od stolu, jako by jim hodili zlaťák, ale k Dozorci šli věru neochotně. Všichni to byli zletilí hoši nebo jim do dospělosti chyběl nanejvýš měsíc. Odešli se starcem ven ze sirotčince a zamířili na náměstí, kde se měli předvést před delegací Protektorů, přicházejících jako každé dva roky nabírat nové rekruty.

Nikdo nevěděl, odkud sem delegace přichází. Nikdo kromě starosty města. Tito samozvaní „Ochránci míru“, jak si říkali členové Řádu, osvobodili před deseti lety Kamenný Dvůr a mnoho dalších měst od tyranie posledního vládce tohoto světa nazývaného Manúr a nastolili novou ...vlastní tyranii. Věřili, že cílený teror ve formě řádu, kterým se všichni musí řídit, je cestou k dosažení míru a spolupráce. Cíleně se ale pokoušeli vymýtit veškerá náboženství kromě jejich vlastního, tedy Enteralu. Tím však byla nyní v ohrožení zde běžně vyznávaná církev Tří listů.

Ačkoliv s jejich názory a ideály James zásadně nesouhlasil, neustále snil o tom, že se stane jejich členem. Nezajímal se o nic jiného, než o život v dobrodružství, ale hlavně... o život mimo Kamenný Dvůr. Bohužel musel ještě počkat. Bylo mu teprve pouhých patnáct let, takže by správně neměl být vybrán do jejich řad. Na svůj věk nebyl ani moc vysoký, natož svalnatý, ale malá naděje tu byla. Před třemi lety totiž Řád přijal v sousedním městě do svých řad dokonce třináctiletého chlapce. Ten byl ale značně silnější, než by James mohl kdy být. I tak tato zpráva dávala Jamesovi určitou naději.

Pár minut po odchodu zletilých chlapců vešla do jídelny ona zmíněná Uklízečka a mezi dětmi se ozýval tlumený smích smíšený se strachem. Byla to spíše čarodějnice s mnoha bradavicemi na tváři a roztrhanou halenou a sukní, která akorát komandovala sirotky, aby si uklízeli sami. Nepečovala ani sama

o sebe, což dokazovaly její zplihlé vlasy, natož ještě o někoho jiného.

„Do řady a ticho!“ zavelela ježibaba. „Půjdeme všichni a opovažte se někam ztratit! Utvořte dvojice!“ opět svým skoro až mužským hlasem zařvala a děti si rychle našly partnery. Bohužel třináct dětí se nedá rozdělít do dvojic. Marie skončila ve dvojici se svou kamarádkou Darou a James zůstal jediný bez dvojice. Uklízečka na něj ukázala a řekla: „Ty! Skrčku! Půjdeš se mnou! Chci tě mít na očích!“

James byl znechucen, ale nemohl nic namítat. Musel se za každou cenu dostat na náměstí a konflikt by mohl pokazit jeho plán.

Druhá skupina sirotků se tedy rovněž vydala na náměstí, kde již stáli v řadě vedle sebe ti dospělí mladíci, čekající na delegaci. Kolem nich se utvořil dav, čítající na šest stovek lidí, což byla více než polovina města. Ostatní se ukryli v domech, báli se vyjít na ulici, aby nepřišli k úhoně.

Pro sirotky bylo velice zvláštní jít po ulicích Kamenného Dvora, neboť nikdo z nich neměl dovoleno opouštět prostory sirotčince a mnozí se v něm ocitli i krátce po narození, takže je jen málokdy viděli.

Pro Jamese to nijak moc zvláštní nebylo. Mnohokrát už utekl. Někdo by si mohl myslet, že jeho beznadějně pokusy o útěk budou klesat, ale kdepak. Jejich počet neustále stoupal, jak se snažil vypilovat sebemenší chybičky ve svých plánech. Jako jediný ze sirotků tak poznal obyvatele svého okolí, kterým se snažil pomáhat, a oni na oplátku pomáhali jemu.

Rozpoznával v davu mnohé známé tváře a zdravil je pokynutím hlavy, aby na sebe příliš neupozorňoval.

Když došla skupina na náměstí, všichni odvraceli zrak od hrůzostrašné Uklízečky. Pouze tu a tam se našel nějaký odvážlivec, který se usmál na roztomilé tváře dětí. Ačkoliv před nimi stál dav, všichni se snažili ježibabě vyhybat a ustupovali, takže se děti brzy ocitly úplně v čele a viděly přímo na své kamarády.

Většina z nich byla hrdá, že mohou sloužit vyšším účelům. Jiní nechtěli i přes strašné podmínky Kamenný Dvůr opustit, ale i přesto zůstali, neboť jim to velela tradice a zákon.

Občané trpělivě vyčkávali na příchod Protektorů, ale asi po hodině čekání se už začínali rozcházet. Mezi mladíky panovaly obavy, zdali vůbec přijdou.

A přece... Hlavní branou, která byla spíše pozůstatkem kdysi mohutné palisády, prošlo s úderem zvonu deset mužů oblečených v kroužkových košilích a lesklých rudých zbrojích. Každý z nich měl u sebe jiné vojenské vybavení. Jeden měl meč a štít, další dva meče, další obouruční meč, jiní kuše, kopí, sekery a tak podobně. V čele kráčel obrovský rytíř se dvěma dlouhými meči u pasu, který už od pohledu vypadal jako velitel. A tak mu James i začal říkat – „Velitel“. Odlišoval ho jeho dlouhý rudý plášť, sahající až k zemi. Hnědé vlasy měl spletené do dvou copů, které mu přes ramena naléhaly na hrud', a pod nosem mu bujel honosný knír.

Když vojáci Protektorů došli do samotného středu náměstí, rozestoupili se do řady přímo za Velitele a stáli tak naproti chlapcům.

„Lide manúrský!“ oslovil Velitel dav svým chraplavým hlasem. „Občané Kamenného Dvora! Předstupujeme před vás s žádostí o mladé muže, kteří se připojí v boji proti nespravedlnosti a chtějí chránit nejen tento svět, ale i světy jiné.“ Pomalu obcházel každého ze sirotek a dotýkal se jejich ramen. „Vidím před sebou stát devět sirotek, kteří se podle tradice k naší věci připojí, ať už chtějí, nebo ne, ale ptám se i vás občané,“ mávl

rukou k davu, „je mezi vámi ještě nějaká mladá krev, která chce bojovat po našem boku? Devět mužů je přece jen málo.“

Dav se nejprve zarazil nad touto pobídkou, ale po chvíli z něj vystoupilo dalších pět mladíků z pracujících rodin, kteří chtěli sloužit. Mezi nimi i jeden sirotek. Uklízečka i Dozorce byli tak zabraní do sledování dění, že si nevšimli, že jim jeden svěřenec zmizel.

Marie Jamese hledala všude kolem sebe a domnívala se, že se zatoulal v davu anebo šel na jiné místo, aby lépe viděl. Teprve až když uslyšela Uklízečku, jak začala nadávat, uvědomila si, co nejspíš udělal. Pohlédla na náměstí a spatřila ho.

James hrdě nakráčel do řady mladých dobrovolníků a postavil se do pozoru.

Velitel si stoupl před nově utvořenou řadu a prohlížel si je od hlavy až k patě. Hodnotil rekruty podle jejich postavy. Nechtěl, aby se pro něj dobrovolníci stali přítěží. Všichni mladíci byli vcelku urostlí a statní, takže s nimi neměl žádný problém. Až na jednoho. Když došel k poslednímu dobrovolníkovi, bylo mu jasné, že tomuto chlapci nemůže být více než patnáct.

„Jak se jmenuješ?“ otázal se mrzutě Velitel.

„James, pane,“ odvětil téměř vojensky a vypnul hrud'. Nedíval se ale Veliteli do očí. Pouze na znak lebky, který měl rytíř na svém kyrysu nad hrudní kostí.

„Můj pane,“ opravil ho namyšleně Velitel. „A je slušné dívat se do očí tomu, s kým mluvíš.“ James se zhluboka nadechl a pohlédl mu tedy do očí. Velitel pokračoval. „Jsi moc mladý na to, abys mohl do armády, hochu. Krom toho takový vyžle nemá šanci meč ani uzvednout,“ řekl s úsměvem a poplácal chlapce po paži. Tato slova Jamese zranila více, než cokoliv doposud.

„Čí je ten spratek?!“ zakřičel Velitel a otočil se k Dozorci, který se dral přes dav. „Odved'te si ho, než si opravdu začne myslet, že k něčemu je!“

To už chlapec nevydržel, sáhl Veliteli po meči a vytáhl mu jej od pasu. Protektoři se chopili svých zbraní a mladíci od Jamese rychle odběhli. Uklízečka s Dozorcem se už radovali, že bude potrestán a mnuli si ruce.

„Odlož to, chlapče,“ začal s pohrdlivým výrazem Velitel, „než ublížíš sobě nebo někomu jinému. To bych pak musel já ublížit tobě!“

Opatrně přistupoval blíž a blíž k roztřesenému chlapci, ale ten stál na jednom místě a mířil na muže hrotem meče. Ačkoliv se James třásl od chodidel až po uši, jeho ruce byly překvapivě klidné. To rytíře zaujalo. „Máš ruce vojáka, ale tělo lapky,“ prohlédl si ho znovu Velitel a ušklíbl se. „Škoda že nemáme žádný cech zlodějů, co, chlapi?!“ zavolal přes rameno na své muže. „Těm by ses určitě hodil. Pověz mi hochu, už jsi někdy držel v ruce meč?“ zeptal se a přejel si prsty po kníru.

„Ne, ale to mi nebrání držet ho v rukou teď,“ řekl odhodlaně a namířil hrot přímo na onu lebku, na kterou se díval prve. „Odvolejte ta slova!“

„Nemáš šanci proti nám, chlapče,“ ukázal na své muže.

„To mě nezajímá! Jde mi pouze o mou čest. O čest, kterou jste právě urazil. S radostí pro ni i zemřu,“ Ani sám nevěděl, kde se v něm ta slova berou, když ještě před malou chvílí byl ochoten svou hrdost spolknout jen proto, aby opustil toto zavšivené město. Ještě pevněji sevřel jílec meče a zklidnil celou svou bytost. Byl připraven prolít krev alespoň tohoto jednoho člověka.

Okolní ostří se už blížila k chlapci, když vtom před něj vběhla vysoká dívka v otrhaných šatech s rozpuštěnými hnědými vlasy a zelenou září v očích, volající o milost.

„Nechte ho být!“ vykřikla Marie v zoufalé snaze zabránit boji.

Velitel na ni překvapeně pohlédl, ale nic neřekl. Posléze se usmál a s úlisným pohledem si dívku začal prohlížet.

„Prosím, pane, je to jen mladý neomalený hoch. Ještě neví, co se v životě sluší a patří. Neberte mu prosím jeho život. To jediné má a to jediné může ještě změnit.“

„Jsi jeho sestra?“ zeptal se velitel a sundal si rukavici.

„Ne, můj pane, ale je pro mne něco jako bratr.“

Znovu raněn, ale nepřekvapen, James zabořil oči do země. Doufal, že je pro Marii něčím víc nežli jen bratrem, ale to, že je pro něj ochotná riskovat život, ho potěšilo a zároveň vyděsilo.

„Pověz, děvenko, kolikpak ti je?“ zeptal se Velitel a pohládl ji po tváři.

„Š... šestnáct,“ zakoktala nervózně Marie, když jí teplé prsty sklouzly ke krku.

„Hmm... šestnáct,“ zopakoval a olízl si rty. „Inu, dívky většinou nepřijímáme, ale u tebe bychom mohli udělat výjimku.“ Jeho zvědavé prsty sjely až k jejím nadržům a dvakrát je obkroužily. „Ale musela bys nám sloužit dobře,“ vyvalil oči a sevřel jedno její ňadro pevným stiskem.

Marie zasténala a zčervenala, ale neodvážila se ho od sebe odstrčit.

„Řekni, děvenko,“ už přejížděl prsty přes pupík a mířil pořád níž. Naklonil se k ní skoro se dotýkáje ústy její líce, přes rameno pohlédl na chlapce za ní a zeptal se svůdně a tiše, ale dost hlasitě, aby to James slyšel: „Co všechno jsi ochotná pro toho chlapce udělat?“

Dříve než však jeho nenechavé prsty mohly sjet až k podbřišku, přistála mu na zápěstí jeho vlastní čepel.

„Dost už!“ vykřikl James a prořízl rytířovi kůži až do masa. Ne však moc hluboko.

Velitel zasyčel bolestí a odtáhl se od Marie.

To je konec, pomyslel si James, a s napřaženým mečem se postavil před dívku. Už jen čekal, kdy ho prošpikují všechny ty hroty kolem.

Velitelův kyselý výraz a syčení se ale změnil na úsměv. Dokonce začal i tleskat.

„Máš kuráž hochu,“ vychvaloval ho. „Málokdo by si dovolil to co ty. Bud'to jsi neskonale odvážný... nebo jen přehnaně hloupý. Ať tak či onak mohl by ses nám hodit. Uzavřeme dohodu,“ řekl a přiložil prst na hrot meče, který mu James stále držel před nosem. „Ušetřím tvůj malicherný život, pokud mi slíbíš, že počínaje dneškem budeš každý den trénovati s mečem, dokud se jej nenaučíš správně používat. Za dva roky se vrátíme. Když mě pak ohromíš v boji... odvedu tě z této země jako našeho nového učně. Jsi pro?“

Následně podal chlapci ruku, aby si s ním potřásl na důkaz dohody a zpečetil tak jeho osud.

Hoch chvíli váhal, ale situace, ve které se právě ocitl, neměla jiné východisko. Pomalu proto sklonil čepel k zemi a potřásl si rukama. Otočil meč jílcem k rytíři a podal mu ho nazpět.

Velitel se podivil, ale údiv na jeho tváři se opět brzy změnil na úsměv.

„Nech si ho,“ řekl a mávl rukou. „Musíš s něčím přece trénovat.“ Dokonce si odepnul od opasku pouzdro na meč a dal mu ho. James se nenechal přemlouvat a meč si ponechal.

Velitel se bez jediného slova otočil a spolu se svou družinou odvedli sirotky i dobrovolníky ven z města. Když už se dostali až k bráně, Velitel se ještě naposledy otočil a s děsivým smíchem zařval: „Tak nashle za dva roky, chlapče!“

James nemohl odtrhnout oči od svého nového meče. Nebyl to sice žádný mistrovský meč, ale lepší nikdy neviděl. Ani u kováře Hurona, kterému čas od času chodil pomáhat k výhni, když se mu zrovna podařilo utéct na dost dlouho, aby potřeboval přístřeší. Jak si tak prohlížel svůj nový meč a zkoumal každou rýhu a každý ulomený kousek oceli, všiml si najednou na zemi dvou velkých stínů.

„Utíkej, Jime!“ vykřikla Marie a odstrčila ho od sebe.

Ozvalo se žuchnutí, jak něco těžkého dopadlo za chlapcem na zem.

Zavrával, zmateně se otočil a uviděl zjev. Trol a čarodějnice, pomyslel si. Dozorce rozzuřeně funěl a zvedal ze země spadlou Uklízečku, která se pokusila chlapce chytit za šosy, ale namísto toho sletěla k zemi.

James pevně uchopil meč a bránil si jím hrud'.

„Za tohle budeš pykat, smrade!“ rozhněvala se Uklízečka a opřela se o Dozorcovu rámě.

„Dej sem ten meč, jinak budeš celý měsíc zamčený na pokoji bez jídla!“ podpořil ji Dozorce.

„Vždycky vyhrožujete!“ oponoval James. „Pořád mě chcete kárat a já už toho mám dost! Nejste nic než kruté karikatury lidí!“

Dozorce to už nevydržel a v záchvatu vzteku se vyřítil na Jamese, nedbaje ostré čepele, jež mu mohla vzápětí vzít život. Čepel se ale jen mihla kolem jeho tváře, neboť ho James neměl v úmyslu zabít, navzdory všemu zlému, co mu udělal. Místo toho se hoch jen přikrčil a podkopl mu nohu. Dozorce se tak zřítil k zemi a James se chopil šance na úprk.

Dav se rozestoupil, aby měl James volnou cestu a mohl se dostat do řemeslnické čtvrti. Znovu se však semknul, když ho pronásledoval trol s čarodějnici, a bránil jim v cestě.

Oni si ji ale zuřivě proráželi.

Ačkoliv byl James na svůj věk velice rychlý, Dozorce byl schopen držet s ním krok. Zběsile probíhali uličkami a kličkovali mezi stánky.

Po chvíli se Jamesovi povedlo ztratit oba z dohledu, ale ocitl se ve slepé uličce, odkud neviděl žádnou cestu pryč. Všiml si ale ztrouchnivělých dveří vedoucích do starého domu a bez váhání se je pokusil vyrazit. Dveře zapraskaly, ale pořád stály. Při druhém pokusu se rozletěly na třísky a James dopadl na rozvrzanou podlahu.

Neměl času nazbyt. Musel si rychle najít úkryt před Dozorcem. Už slyšel, jak za ním volá a nadává. Žádný nábytek, za který by se mohl schovat, neviděl. Ani za dveře se schovat nemohl, poněvadž viklající zbytky prken mu neposkytovaly ani malou možnost úkrytu. Co za záclony, řekl si. Ne. Záclony byly příliš děravé a potrhané. Už slyšel venku dusot kroků a napadla ho poslední možnost. Rychle doběhl ke krbu, kde bylo dokonce i dřevo a popel, kterým se okamžitě zaházal a schoval se do něj. Doufal, že se skryl dostatečně.

Kroky. Někdo vešel do domu. S broukáním Dozorce procházel po místnosti a prohledával každičkový kout. James znervózněl, když kolem něj prošel, a pevněji sevřel svůj meč. Stařec procházel všechna místa, kde by se hoch mohl schovávat, ale nemohl ho nikde najít. Po bezvýsledném hledání se rozhodl, že to vzdá a vrátí se do sirotčince.

Jamesovi spadl kámen ze srdce, když slyšel Dozorce pomalu odcházet. Ve dveřích se ale muž zastavil a naposledy se otočil do místnosti. Prokletý meč. Díky světlu přicházejícímu zvenčí si všiml, že je v krbu cosi lesklého.

Tohle byl teprve konec.

Broukal si dál a pomalu došel ke krbu. Strčil do něj ruku, nahmatal cáry oblečení a vytáhl chlapce, kterého hledal.

James se vší silou bránil a cukal sebou. Ve zmatku meč upustil na zem a nemohl se pro něj dostat. Volal o pomoc a dráсал Dozorce nehty. Ten ho ale za krk zvedl do vzduchu a silně ho přidusil. Chlapec postupně ztrácel jak sílu, tak vědomí.

„Už mi piješ krev moc dlouho, parchante!“ řekl Dozorce se zlobou v očích a s úsměvem na tváři. Sevřel ještě silněji a cítil, jak mu pod prsty uniká život jeho nenáviděného svěřence.

James se snažil i s tím zbytečkem síly rozevřít silné sevření, ale marně. Pohled se mu zamlžil a tep zeslábl. Lapal po dechu a zoufale kopal nohama. Dozorce ho svíral víc a víc, až chlapcovy ruce klesly směrem k zemi.

V poslední chvíli se ozvala dunivá rána a Dozorce povolil. Bezvůlné chlapcovo tělo spadlo na zem a s ním i sám Dozorce.

Za ním stál muž v kápi a potrhaných šatech, svírající v ruce krátký meč, jehož hruškou omráčil starého muže, ale ke smrtelnému útoku se neodhodlal. Rychle Jamese popadl a vynesl ho ven z domu.

„Kámo,“ zašeptal muž a třásl Jamesem. „Kámo, vstávej!“

James se probíral dosti ztuha. Otevřel pomalu oči, promnul si je a všiml si, že sedí na střešních taškách a je opřený o stěnu komínu.

Slunce už zapadalo.

Vedle sebe uviděl sedět mladíka, který už na sobě neměl kapuci. Byl určitě starší než James, ale nemohlo mu být víc než pětadvacet. Jeho krátké nazelenalé vlasy působily zajímavě, ale také trochu komicky. Velké čelo a široké lícní kosti vyčnívaly z jinak typické tváře, na které byl patrný úsměv, když Jamesovi nabízel čturu s vodou.

„Co jsi zač?“ zeptal se James a usrkl z čtury. „Proč jsi mi pomohl?“ Vedle sebe uviděl ležet pásek s pouzdem, ve kterém byl zasunutý meč, a malátně si jej ovázal kolem pasu.

Mladík se opět usmál, podal Jamesovi ruku a představil se: „Daniel, jméno mé. Jaké je tvé?“

„James,“ řekl otřeseně a potřásl si rukou s Danielem. „Neodpověděl jsi. Proč jsi mě zachránil?“

„Viděl jsem, co jsi udělal na tom náměstí. To bylo teda něco. Máš v sobě velký potenciál stát se zlodějem.“ Zvláštní druh pochvaly. Jamesovi se ale vůbec nelíbila.

„Ani náhodou“ zamračil se. „Chci se stát rytířem. Najdu si práci u některých z obyvatel Kamenného Dvora a budu žít poctivý život, dokud nebudu moct odejít.“

„Myslíš, že poctivou cestou se někdy dostaneš dál než k hranicím? A navíc když to uděláš, Dozorci si tě najde, vrátí tě do sirotčince, meč ti seberou a nebudeš moci trénovat.“

„Ty... ty mi můžeš pomoci trénovat s mečem?“ zeptal se James s nadějí v očích.

„Ano. Ale všechno něco stojí. Budeš mi muset pomáhat. Obchodníci prodávají jídlo za nehorázné ceny a vždy, když přijdou Protektoři, většinu nám ho zabaví pro svá vojenská tažení a nechají jen tolik, aby přežili ti bohatší z nás.“

„Děláš si srandu?“ podivil se James.

„To není všechno,“ dodal Daniel „Odkud myslíš, že obchodníci berou jídlo? Řád Protektorů je všude, hochu. Oni prodají jídlo obchodníkům. Ti jej prodají nám, Řád to pak zabaví a odveze si to zpět. Navíc trestají krutě lidi, kteří se odváží proti tomu postavit. Musí se tomu učinit přítrž.“

„Okrádají chudé a trestají odvážné a ty v právu,“ zachmuřil se James. „Ale co proti nim zmůžu já?“

„Všechno. I jediný meč může přeseknout tisíce stébel slámy.“

„Já... já nevím. Potřebuji trénovat, ale vystoupit proti Řádu? A ještě za takovým účelem?“

„Je to jediná možnost, jak si udržet svobodu a teď bohužel... i život,“ řekl a zahleděl se na sever, odkud vycházel tmavý kouř.

James byl na vahách. Osobně neměl nic proti Řádu Protektorů. Nesouhlasil sice s jejich metodami a cíli, ale byl to pro něj dostatečný důvod k rebelii? Ne, to nemůžu, pomyslel si. Už se chystal nabídku odmítnout, když vtom ho Daniel chytl za rameno a otočil ke kouři.

„Vidíš to co já?“ zeptal se klidně a ukázal prstem. „Tam v dáli něco hoří, nějaký dům.“

James zamžoural a vytrhl se Danielovi ve chvíli, kdy si uvědomil, co je to za dům, a rozeběhl se, seč mu síly stačily, po střeších domů směrem k požáru. Tu budovu znal a dlouho mu byla vším.

Daniel se za ním rozeběhl a obdivoval, jak je chlapec akrobaticky nadaný.

„Co je to za místo, že tak spěcháš?“ zeptal se, když se mu podařilo Jamese dohnat.

„Siroťčinec!“ odpověděl zděšeně James a ještě zrychlil. Hlavou se mu honilo jen to, jestli jsou všichni sirotci v pořádku. Jestli je... Marie v pořádku.

Už byli pouze dva domy od hořící střechy sirotčince a stále nezpomalovali. Z budovy se ozval ženský křik a Daniel znejistěl.

„Jamesi! Ta střecha hoří! Musíme se dostat na zem! Zpomal než...“

„Ne!“ přerušil ho James. „To zvládnou!“

Ted' už byli na poslední střeše domu a před nimi se rozléhala široká propast a ona hořící střecha.

Zatímco Daniel zpomalil a rychle a obratně slezl na zem, James běžel dále po hřebenu střechy a odrazil se od zdobného štítu, nedbaje plamenů, spalujících sirotčinec.

Ve chvíli kdy jeho nohy dopadly na prkna, střecha i vetchý strop se pod ním propadly a zřítil se přímo do jídelny.

Všude kolem byly plameny, ale pořád odněkud slyšel ženský křik. Rozeběhl se proto chodbou směrem k pokojům, z nichž většina už dávno hořela. Pouze na konci byly čtyři pokoje, ke kterým se oheň doposud nedostal. Dým však ano.

Vyrazil první dveře, ale tam nikdo.

Opět se ozval křik vycházející z pokoje hned vedle.

James neváhal a rozrazil dveře i tohoto pokoje. Všude byl kouř a nebylo skoro nic vidět, ale přece jen si všiml, jak se za postelí někdo krčí u země.

„Marie!“ vykřikl zděšeně, když ji poznal.

Nic by v tuto chvíli neviděla raději, než Jamesovu tvář, bohužel bolest a dým jí znemožňovaly usmát se. Spadl na ni totiž dřevěný trám a nejspíš jí zlomil nohu.

James jí musel pomoci. Přeskočil postel, uchopil trám, vší silou se zapřel a nadzvedl ho, aby mohla Marie vylézt.

Když se vyplazila zpod drtivé tíhy, opatrně ji vzal do náruče a chystal se vyběhnout z pokoje.

Avšak od postele vylezla malá černovlasá dívka se zářivě zlatýma očima, kterou nikdy předtím neviděl. Sám lapal po dechu a Marie se už dusila, ale dívence jakoby popel a kouř vůbec nevadil. Nemohl ji tu nechat.

„Rychle, holčičko, poběž! Nemáme čas a obě vás neunesu!“ pobízel dívku, která už vybíhala přímo k němu a chytala se ho za kytlici.

Společně se vydali stejnou chodbou k hlavním dveřím, ale když dorazili do jídelny, praskl poslední trám držící střechu a její část zasypala vstupní dveře.

Co teď? pomyslel si James. Uvědomil si, že v kuchyni jsou ještě jedny dveře, kterými by mohli utéct. Byla to jejich poslední možnost.

Doběhli tedy do kuchyně, kam doposud plameny nesahaly, ale kouř se tu hromadil a znemožňoval dýchání. Už neměli čas. Museli se dostat ven, jinak se udusí a uhoří. Na dveřích vedoucích ven byl však visací zámek a klíč nikde.

James položil Marii na zem, aby se pokusil zámek vylomit. Vytáhl svůj meč, rozpráhl se a sekl do zámku. Čepel meče byla ale příliš dlouhá a nemohl se dobře trefit, ani udeřit velkou silou na tak malé místo. Pokoušel se zámek i vypáčit, ale marně.

Při jeho třetím zoufalém pokusu ho holčička zatahala za kytlici a ukázala na sekáček na maso ležící na stole. Bez váhání ho popadl a začal s ním sekat. Sekyra to sice nebyla, ale pořád lepší než meč.

Nedostatek vzduchu způsobil, že Marie ztratila vědomí, ale James si toho nevšímal a stále dál sekal do zámku. I dívka se už zhroutila k zemi, ale James nepřestával a sekal ještě silněji a rychleji.

Když už začal ztrácet vědomí i on a z posledních sil se napřáhl a udeřil, zámek praskl. Dveře se rozletěly pod silou jeho nárazu ramenem a místnost se opět naplnila vzduchem. Obě dívky postupně vynesl ven, svět se mu zatočil před očima a skoro si vykašlal plíce.

Dívka otevřela oči a posadila se, jako by snad nevdechla žádný popel a jen spala.

James se pokoušel probrat Marii slovy i třesením, ale nic nezabralo. Ne, odmítal to, co vidí. Ne. Nemůže být mrtvá. Prostě nemůže. Z očí se mu vyvalily velké slzy, které mu po tvářích stékaly až na Mariinu, když jí přiložil čelo na čelo.

Naštěstí přiběhl švec Rudolf s vědrem vody a vylil je na omdlelou dívku. Marie začala opět projevovat známky života.

Mladý James se zaradoval nad tím pohledem, ale dříve než stačil dívku obejmout, cizí ruka ho sevřela za loket a odtáhla do stínů. Danielova ruka.

„Ani muk, kámo,“ houkl Jamesovi do ucha. „Musíme pryč, než nás někdo připraví o krk. Ta holka žije. Teď ji nech sousedům, postarají se o ni.“

Marie se už zmateně rozhlížela kolem sebe, lapala po dechu, vykašlávala popel a snažila se vzpamatovat. Sousedé jí pomáhali, jak jen mohli, ale víc než její zdraví ji zajímalo jediné. „Kde je můj záchránce?“

James už u ní nebyl. Přihlížel tomu všemu zpoza rohu o dva domy dál. Daniel mu nedovolil vrátit se k ní a odtáhl ho sem, aby je nikdo neviděl.

Ulicí se do praskání ohně ozval i dusot těžkých kroků a rachot zbrojí. Daniel už neváhal, zakryl Jamesovi ústa dlaní a vtáhl ho do jednoho z domů. Kolem nich proběhl houfec stráží s tasenými zbraněmi a dali se do prohledávání okolí.

„Najděte ho! Nesmí vyvážnout živý!“ vykřikl jeden z nich a James se zhrozil. Už nebylo pochyb. Opravdu mu někdo usiluje o život.

„Už mi věříš, když říkám, že je to celé boj o život?“ řekl Daniel a zatáhl ho hlouběji do stínů.

„Nemohlo jít o nehodu?“ ptal se a vykoukl opět ven. „Proč nemůžu jít za ní?“

„Ten požár založili strážníci,“ řekl se znechucením. „Dostali rozkaz zabít tě. Nešli po ní,“ ukázal na Marii, „ale po tobě,“ šťouchl do Jamese. „Kdybys tam šel, zabili by tě na místě.“

„To přece nemůže být pravda!“ rozčílil se James. „Vždyť...“

„Bud' to tu můžeš zůstat a doufat, že nehledají tebe, ale to bych ti neradil,“ řekl Daniel rozhodně, „nebo se mnou můžeš utéct a cvičit v utajení, abys mohl zjistit, proč ti jdou po krku. A potom,“ pustil Jamesova ústa, „jim to můžeš oplatit stejnou mincí.“

Nebýlo co rozmýšlet. V Jamesových očích byl vztek. Spalující vztek, který zcela změnil jeho názor na Daniela.

Společně čekali na příležitost k úniku. V ulici hlídkovali tři vojáci, kolem kterých nemohli jen tak projít. Čekali, dokud se neotočí, nebo neodejdou. Konečně se dva z nich rozešli do okolních ulic.

Lepší šance už asi nebude, pomyslel si James a v Danielových stopách vystoupil ze stínu. Museli projít kolem, nebo přes vojáka, neboť vrátit se k sirotčinci nemohli a vylézt na střechu by bylo příliš riskantní a hlučné. Přikrčili se, neslyšně se natiskli na stěnu protějšího domu a šli za vojákem, který k nim byl zády a chystal se prohledat opuštěný vozík se slámou. Srdce Jamesovi bušilo takovou rychlostí, až se obával, že by mohlo vybuchnout, ale uklidňovalo ho, že je s Danielem, který určitě ví, co dělá.

Čím víc se blížili k vojákovi, tím víc o tom ale pochyboval.

Daniel se přikradl přímo za vojáka, narovnal se a udeřil ho do zátylku. Omráčeného ho pak vhodil do vozíku a skryl ho tak ve slámě. Zbytečné násilí se Jamesovi vůbec nezamlouvalo. Mohli ho pouze obejít, dokud si jich nevšímal, ale alespoň ho nezabil.

Když teď měli volnou cestu, dali se do běhu. Ulice ale nebyla bezpečná. Vyběhli proto po nízké zdi blízkého domu a vyšplhali na střechu. Dlouho utíkali. Pod jejich kroky se odlamovaly šindele a vířil se za nimi prach.

Doběhli až ke starému kostelu a vyšplhali na jeho věžičku se zvonem, odkud hleděli na vyděšené město.

Při pohledu na doutnající sutiny sirotčince se James rozesmutněl, ale také rozčílil. Ohrozit tolik nevinných životů jen kvůli jednomu rebelovi?

„Víš, kdo dal rozkaz mě zabít?“ zeptal se udýchaně.

„Kdo asi? Protektoři. Pořád myslíš, že to nejsou tví nepřátelé? Možná nejsou tvými, ale ty jsi jejich.“

„Ale proč? Máme přece dohodu.“

„Nevěř všemu, co ti říkají. V jednu chvíli ti podají ruku, aby zapůsobili na lidi, a následně ti vrazí kudlu do zad. Čest pro ně nic neznamena, ať už říkají cokoli. Postavil ses jim. To je něco, co nehodlají tolerovat.“

Odmlčel se, pohlédl do ulic a zamyslel se. Posléze znovu pohlédl Jamesovi do očí a zeptal se: „Chceš se teda naučit bojovat a vrátit to těm parchantům?“

James nikdy nestál před takovou volbou. Touhu po pomstě a nenávist už pocítil mnohokrát. Vždy šlo ale o záškodnictví, nebo vytočení Dozorce. Věděl moc dobře, že pokud kývne, ulpí mu na

rukou krev. Nenávist dokáže mnohé. Dokonce přivést zatoulance na správnou cestu. Souhlasil.

Kámen spadl tentokrát Danielovi ze srdce. Konečně získal učedníka a možná i přítele. „Dobrá tedy,“ řekl klidně, zavřel oči a usmál se. Když je opět otevřel, potřásl Jamesovi rukou a řekl: „Jmenuji se Daniel Greenyd a nejsem z tohoto světa. Řekl bych, že ani ty do něj nezapadáš. Je mi ctí, že tě mohu trénovat. Vítej tedy v Bratrstvu, Jamesi.“

KAPITOLA 2 – DÍTĚ, NEBO HRDINA?

Uplynuly dva roky od požáru v sirotčinci, během kterých se oběma zlodějům dařilo zůstat v utajení. Při požáru naneštěstí zahynul jeden chlapec Jamesova věku i vzrůstu, což i přes notnou dávku viny přineslo Jamesovi klid od pronásledovatelů, neboť ti měli za to, že spálené tělo patřilo právě jemu. Užíral se tím, že ho nejspíš mohl zachránit, ale vina se brzy změnila v ještě větší odpor vůči Protektorům a všem, kdo s nimi spolupracují.

Den co den s Danielem cvičil v polorozpadlé chatrči na kraji města. Naučil se, jak zacházet s mečem tak, aby se dokázal ubránit i zkušenějším šermířům. Dýkami byl schopen zasáhnout padající jablko z dálky deseti metrů. Vysokou zeď běžného domu dokázal zdolat během deseti sekund a jeho akrobatické schopnosti se vybrousily téměř k dokonalosti. Jako každý správný zloděj potřeboval i odemýkat zámky, čemuž kvůli svému přesvědčení nevěnoval velkou pozornost, ale i s dosaženými znalostmi před ním nebyly v bezpečí téměř žádné dveře ani truhly. Daniel ho však neučil pouze boji a odemýkání dveří. Často ho brával do města, kde ho učil všemožným trikům, kapsářství, odvádění pozornosti, ale také diplomacii, smlouvání a správnému vystupování. Nikdy se už ale nezmínil o jiných světech.

Z mladíka obdařeného mnoha talenty vyrostl po dvou letech pohledný, téměř plnoletý muž. Stále nebyl příliš vysokého vzrůstu, ale ať už si to uvědomoval, nebo ne, jeho vzhled začínal brzy zajímat městské děvečky a mnohdy ho dostal i tam, kam se pomocí slov nemohl dostat ani Daniel.

Daniel ze začátku působil jako chlapcův vzor, ale když už si byl jist, že mu důvěřuje, podlehl pozlátku, které nabízely jeho schopnosti, a začal zneužívat svých schopností k daleko hanebnějším činům, které skrýval i před zraky vlastního učně.

Co se týče Marie, ta po dovršení osmnáctého roku opustila sirotčinec a vstoupila do služby místního starosty, jemuž se zpočátku starala pouze o úklid, ale vypracovala se až na jeho osobní služebnou. Vyrostla do krásy a její dlouhé hnědé vlasy jí záviděly všechny ženy ve městě. Nevěřila v Jamesovu smrt, ale nikomu se o tom nezmiňovala, neboť tušila, že pokud se skrývá, chce jistě zůstat skrytý. Každou noc se modlila za jeho duši a doufala, že se s ním alespoň ještě jednou shledá. Neviděla ho dlouhé dva roky ani jednou, zato on ji nespočetněkrát. V srdci jí tak uvízl střep, jenž ji bolestí rval vedví.

Odtrhl se sice od Marie a možná tak ztratil nejbližšího přítele a milovanou duši, ale po čase stráveném s Danielem získal James něco rovnocenného. Bratra. Vzrůstala mezi nimi zdravá rivalita, a když už ho Daniel neměl čemu naučit, předháněli se navzájem v úrovni svých dovedností. V málokteré věci ho James dokázal překonat, ale pyšnil se svým nadáním pro boj jeden na jednoho. Naopak ve všem, co potřeboval dobrý zloděj, ho Daniel předháněl na míle. Snad jen ve vrhání dýk si byli rovni.

Blížil se den D a James napjatě očekával příchod vojáků Protektorů, na kterých chtěl vykonat svou pomstu. Každým dnem jeho odhodlání rostlo. Chodil spát čím dál později a budil se uprostřed noci. Promýšlel si každíčký pohyb soupeře a snažil se zbavit se svých nedostatků. Avšak ani jeho odhodlání netrvalo věčně.

V noci před tím velkým dnem se probudil celý zbrocený potem. Znovu měl ten samý sen o hořícím stínu. Tentokrát se s ním pokusil bojovat, ale jak mohl přemoci oheň? Začal tedy pochybovat o svých schopnostech a přepadl ho pocit méněcennosti a slabosti. Znovu už usnout nedokázal a rozhodl se, že si půjde prohlédnout zítřejší místo činu. Nechtěl budit Daniela, který ležel ve vedlejší pokoji, a tiše se vytratil.

Ulice zely prázdnotou. Jediné, co naznačovalo přítomnost lidí, byly nedávno zapálené pochodně, které osvětlovaly jinak temnou cestu. James procházel mezi domy s obavami, ale i obdivem. Překvapovalo ho, že lidé mohou žít v míru. A to pouze v noci, kdy všichni spí.

Po pár minutách došel na náměstí. Pečlivě si prohlížel každou budovu, každou cihlu a hledal jakoukoliv výhodu. Upoutaly ho tři dřevěné sloupy vystupující ze země, postavené zde před necelým rokem jako výstraha zločincům. Snad i právě jako výhrůžka Danielovi a Jamesovi. Trestaného měli k jednomu z nich přivázat a zbičovat, proto jim říkali „kmeny trestu“.

Díval se na ně s respektem a zdravým strachem, který ho stále držel na uzdě a bránil mu podlehnout zlu, které by mohl napáchat. Přemýšlel nad tím, že pokud nezvítězí, zemře anebo zde bude připoután a krutě mučen.

Jeho pochmurné myšlenky přerušil silný vítr, který jediným poryvem uhasil většinu pochodní na náměstí. Téměř nebylo vidět na krok.

Zalekl se, když ucítil cosi zvláštního. Už sahal po meči, ale jeho ruka se zastavila těsně nad hruškou jílce, když se jiná chladná ocel se dotkla jeho šíje. Nájemný vrah, pomyslel si a hlasitě polkl.

„Ani muk,“ zašeptal zabiják a lehce ho poplácal čepelí po hrdle. „Pozorně mě poslouvej. Tvůj přítel je v nebezpečí a ty ho musíš zachránit. Vědí o něm. Musí pryč. Dostaň se do věže. Do

starostovy pracovny. Ukaž, co v sobě máš, než kvůli tobě poteče další krev.“

Na zem upustil nějaký předmět zabalený v šedém plátně, odklonil čepel od chlapcova krku a stejně neviděn, jako se zjevil, se i vytratil se slovy: „Ber a užij ho moudře.“

Rozdýcháváje děsivý rozhovor, házel hlavou do všech stran a snažil se vypátrat, kam vrah zmizel. Tasil meč a sekal do prázdna. Co je to za čáry? pomyslel si, když ho nemohl najít. Až když si v hlavě utřídil, co mu vlastně osoba řekla, zděsil se. Pokud to byla pravda, nemůže tu zůstat a musí Danielovi pomoci. Neodvážil se pochybovat o důvěryhodnosti jeho slov a už se chystal vyběhnout, když vtom si uvědomil, že mu muž něco svěřil. Sehnul se tedy k zemi a nahmatal cáry plátna. Opatrně předmět zvedl a odběhl s ním do boční uličky k nejbližší hořící pochodni.

Pod slabým světlem předmět rozbil a uzřel něco nevídaného. Na první pohled šlo o matně stříbrný nátepník s vyrytými glyfy. Nasadil si jej, ale vůbec mu nepřišlo, že by mu ruku tížila jakákoliv váha. Po bližším pohledu zjistil, že se na konci u hřbetu ruky skrývá otvor s důmyslně zabudovanou čepelí, vedoucí patrně po celé vrchní délce nátepníku. Jak ji ale dostat ven? Upřeně zíral na glyfy na ocelovém plátu. Zcela ho okouzly, neboť se mu před očima začaly hýbat z místa na místo a skládat se do zcela jiných seskupení. Když se písmena zastavila, spatřil slovo, které sice neznal, ale dokázal jej přečíst. „Laminas?“ řekl nejistě.

Nátepník se zachvěl a rychlostí blesku vymrštil onu skrývanou čepel ze svých útrob a z kusu zbroje se tak stala zbraň.

James se vylekal a srdce se mu rozbušilo jako zvon. Ohromně projížděl prsty po dlouhé čepeli, ukuté z kovu, který se nepodobal žádnému, který znal. Sama byla matná, ale rýhy a znaky se leskly jako nejzářivější stříbro. Lehkostí zcela předčila ocel a svou tvrdostí jakbysmet. Tentokrát slovo Laminas zašeptal a čepel se opět zasunula do skrytu plátu. Neměl nejmenší ponětí,

jak může takovýto mechanismus fungovat, ale věděl, že třímá zbraň, jež by mohla nachýlit miskou vah na jeho stranu.

Znepokojovalo ho, co má ten zabiják za lubem, ale už nemohl otálet. Sprintem se tedy vydal k radnici, neboť ta, jako jediná budova ve městě kromě kostela, měla věž.

Když dorazil před radnici, všiml si, že se svítí jen v několika pokojích ve věži a že jedno okno je otevřené. Hlavní vstup hlídala skupina čtyř strážných s kopími, takže tudy vejít nemohl. Hledal proto jinou cestu. Tu si povšiml, že by se mu mohlo podařit ze střechy jednoho z domů doskočit na nižší balkon věže, odkud by snad vylezl nahoru.

Obešel proto ve stínech uliček radnici a obratně vylezl na střechu domu. Zhluboka se nadechl a rozeběhl se vstříc propasti. Odrazil se a letěl vzduchem. Blížil se sice k římsě balkonu, ale před očima se mu zjevil obraz hořící střechy sirotčince. Skoro až cítil ten žár. Vzpatoval se včas a špičkami dopadl na římsu, jenže hrudí narazil do zábradlí, až si vyrazil dech. Hekl, ale potlačil bolest a převalil se přes zábradlí. Bolestivý náraz byl však hlavně velmi hlučný a někdo ho mohl zaslechnout.

Netrvalo dlouho a opět stál pevně na nohou. Prohlížel si zdivo, na které se chystal lézt, a hledal jakoukoli oporu. K jeho štěstí zde bylo několik vypadaných, vysunutých, nebo jen neotesaných cihel, vedoucích až k samotnému otevřenému oknu. Zvláštní náhoda, pomyslel si a chopil se prvního výstupku. Lezl rychle a obratně jako pavouk a během pár vteřin se již dostal do poloviny věže. Pod sebou však zaslechl kroky a rachot zbroje a zastavil se.

Zvuk jeho dopadu na balkon přilákal jednoho ze strážných, který následně přišel zjistit, co ho vydalo.

Balkon Jamese už nezakrýval, neboť již vyšplhal vysoko nad něj. Pokud by voják pohlédl vzhůru, dozajista by si ho všiml.

Když už se obával nejhoršího, pokusil se vyšplhat ještě výš. Pod náparem jeho pravé nohy se ale uvolnila malá cihla a zřítla se dolů. Konec, odepsal svou misi, když uslyšel dunivý náraz. Ale žádný křik. Žádný poplach. Podíval se proto dolů a spatřil vojáka ležícího patrně omráčeného na zemi a cihlu těsně vedle něj. Oddechl si a šplhal dál, až konečně dorazil k římse otevřeného okna. Vytáhl se nahoru a přehodil nohy přes parapet. Poprvé krácel po úředních chodbách jako zloděj.

Starostova pracovna byla ale výš. Ještě snad tři patra. Toto patro se zdálo být jakousi ubytovnou pro služebné. Naštěstí se neocitl v žádném pokoji, nýbrž v chodbě. Připlížil se tedy ke schodišti a pokračoval dál.

V dalším patře byla kancelář pokladníka, který patrně ještě pracoval, neboť se ozývalo klení a cinkání peněz.

O patro výš se nacházela rozsáhlá knihovna. James by ji bez povšimnutí minul, kdyby nezaslechl známý chichot. Jeho srdce se zastavilo, sotva položil nohu na schod. Je to ona? zapátral v mysli po Mariině smíchu. Tiše se otočil a přikradl se k pootevřeným dveřím. Nahlédl skrze škvírku dovnitř a spatřil ji.

Stála sama u pracovního stolu s jedinou zapálenou svíčkou a rovnala knihy. Celá zářila. Jamese ten pohled zahřál u srdce. Měl sto chutí rozrazit dveře a obejmout ji.

Dříve než to však stihl učinit, vyšla ze stínů další postava.

Vyděsil se a sáhl po meči. Se spadlou čelistí a nesmírnou bolestí však jílec pustil a svěsil ruce podél těla.

Byl to Daniel. Chytil Marii kolem pasu, obtočil si ji kolem těla a vášnivě ji políbil.

James nevěřil vlastním očím. Jeho nejlepší přítel, který mu byl bratrem, a nejlepší přítelkyně, pro kterou byl zase bratrem on? Zatřásl hlavou a snažil se probudit. Nechtěně však drkl do dveří, které zavrzaly, a upozornil tak na sebe oba milence.

„Někdo tu je!“ zděsila se Marie a vytrhla se z Danielova objetí.

Bystrý Daniel si všiml lesku očí ve tmě a rozeběhl se za ním.

James zazmatkoval a dal se na úprk. Vyběhl po schodech skrze nedovřené dveře do starostovy pracovny, ve které sice hořely svíčky, ale nikdo jiný zde nebyl. Doběhl za pracovní stůl k oknu a pohlédl do propasti.

Do místnosti vtrhl s taseným mečem a s vražedným pohledem Daniel, připravený zabít jakéhokoliv svědka, který ho tu viděl. Kteréhokoliv až na Jamese. Vztek ve tváři se změnil v zoufalství. Proč zrovna James? Takhle se to přece nemělo stát! Co jsem to udělal? Takovéto myšlenky spatřil James na jeho tváři.

Daniel sklonil meč k zemi, svažetl obočí a rozpažil.

„Jamesi,“ oslovil provinile kamaráda, „takhle jsem to nechtěl. Není to tak, jak to vypadá.“

Ale i sám Daniel věděl, jak chabá je to výmluva.

Slzy stékaly po Jamesových tvářích jako proudy řeky. Třásl se mu rty, cukaly mu všechny svaly v obličejí a zuby mu cvakaly. Ze vzteku udeřil do stolu a zařval na Daniela.

„A jak to tedy je?! Hmm?! Jste jen... dobří přátelé?!“ ukázal na něj prstem a pokračoval. „Považoval jsem tě za bratra! Svěřoval jsem se ti se svým trápením. Říkal jsi mi, že se má Marie lépe než

kdy jindy! Tvrdil jsi, že pokud ji vyhledám, ohrozím ji! Poslechl jsem tě a vyhýbal jsem se jí. A co jsi udělal ty?! Lezl jsi jí mezitím pod sukni!“

Znovu udeřil do stolu.

„Tak to není!“ hájil se Daniel a zasunul si meč do pouzdra.

„A jak tedy?!“

Daniel věděl, že každé neopatrně zvolené slovo teď může odpálit příslovečný sud se střelným prachem, a proto pečlivě rozmyšlel, co řekne.

„Když jsem viděl, jak se užíráš nenaplněnou touhou, rozhodl jsem se, že Marii najdu a řeknu jí, že stále žiješ a že jsi nezapomněl. Byla nesmírně nadšená, ale nechtěl jsem, aby ona hledala tebe. Pro její vlastní bezpečí. Souhlasila. Navštěvoval jsem ji jednou týdně a vyprávěl jsem jí o tvých pokrocích a tvých snech. O tvých myšlenkách a touhách. Hltala každé mé slovo. Sblížili jsme se.“

James sevřel pěsti a skouzl dolní ret.

„Jednoho dne ji přepadla skupina zlodějů. Když zjistili, že žádné peníze ani cennosti nemá, chtěli si vzít alespoň její tělo. Nemohl jsem to nechat jen tak. Pobil jsem ty chlípíky do jednoho. Nikdo nezůstal živý. Téhož dne naše přátelství vyvrcholilo v něco víc. Neodhodlal jsem se ti to říct, protože jsem až příliš dobře věděl o tvých citech, ale nemohl jsem se jí ani vzdát. Prostě jsem to nedokázal.“

Mnohé emoce zalévaly Jamesovu mysl. Byl Danielovi vděčný, že se tolik zajímal o jeho štěstí a že zachránil Mariin život, ale zuřivost, kterou cítil z jeho zrady a zbabělosti potlačit nedokázal. Sklonil hlavu a zeptal se: „Jak dlouho to trvá?“

„Šest a půl měsíce.“

Mohl se skutečně na Daniela hněvat? Nikdy se Marii nevyznal. Dva roky s ní ani nepromluvil. Měli přece právo být spolu, ale stejně si James připadal zrazen.

„Nečekám, že mi odpustíš,“ řekl Daniel a přistoupil ke stolu. „Chci jen, abys mě pochopil.“

V Jamesovi se nahromadilo už tolik nenávisti a zloby, že bylo jen otázkou času, kdy exploduje. Chytl Daniela za límec, přitáhl si ho přes stůl k sobě a vykřikl: „Laminas!“ Z jeho nátepníku se vymrštila dlouhá čepel, jejíž hrot se zastavil ve vzdálenosti o velikosti nehtu malíku od Danielovy krkvice.

Pot stékal Danielovi po čele stejně rychle, jako Jamesovi po tváři slzy. Raději se už ani neptal, kde James vzal tuhle zbraň. Pouze zavřel oči a naposledy promluvil. „Pokud mne chceš zabít, tak do toho. Jsi jediný, kdo mě může soudit. Zklamal jsem tvou důvěru. Připravil jsem tě o vysněnou dívku a zatáhl jsem tě do spousty nebezpečí. Věz, že mou smrt ti nikdo vyčítat nebude, učiníš-li tak ty sám bez výčitek.“

James nenávistně funěl a odhodlával se k onomu činu. „Už nejsi můj bratr,“ řekl a přiložil ostří čepele k Danielovu hrdlu. „Idealizoval jsem si tě. Věděl jsem, že nejsi dokonalý, ale tohle? Ty... si... nezasloužíš...“

Odměl se a skousl ret. „Ty nejsi muž pro ní. Vybrala si ale tebe místo mne.“ Znovu se odmlčel.

„Jestli se o ni nepostaráš, jestli se někdy dozvím, že jsi jí byl nevěrný, zapomenu na všechno, co jsi pro mě nebo pro ni kdy dělal, a vlastnoručně ukončím tvůj mrzký život.“

Daniel otevřel oči a ústa, aby Jamesovi poděkoval za požehnání, ale ucítil, jak mu čepel ještě silněji přitlačil na krk.

„Ode mne se odpuštění nedočkáš,“ řekl James sklíčeně. „Nezasloužíš si žít. Ne s Marií. Ale vybrala si tě. A byla to její volba.“

Pokud ji skutečně miluji, měl bych se postarat, aby byla šťastná, ne jestli je se mnou.“ Konečně odklonil čepel a Daniel mohl volně dýchat.

„Jíme, já...“ pokusil se Daniel promluvit, ale James ho přerušil.

„Už o tom nechci mluvit,“ řekl a pustil jeho límec. Utřel si slzy do rukávu, a ačkoliv stále cítil bolest a vztek, rozhodl se je ignorovat. „Proč jsi vůbec tady?“ zeptal se a pečlivě si prohlédl místnost.

Ve stěnách spatřil několik vestavěných i volně stojících knihoven a na zemi přede dveřmi fialovo-žlutý koberec kruhového tvaru. Za ním bylo zabudováno široké okno, pod nímž ležel vak na záda. Na stole se válely snad stovky dokumentů, mezi nimiž stála do očí bijící dřevěná krabička se zlatými ornamenty.

Právě na ni James upřel svůj zrak.

„Ta krabička,“ řekl Daniel a ukázal na ni. „Musíme ji odtud dostat,“

Dříve než však stačil vysvětlit proč, ozval se na schodišti dupot a řev vojáků. Ozvěnou se šířil od prvních pater až k samotným dveřím pracovny. Vojáky nejspíš přivolal Jamesův rozrušený křik.

Oba hoši na sebe vytřeštěně pohlédli, okamžik mlčky stáli a posléze začali zmatkovat a panikařit. Shodili přímo před dveře dvě knihovny, až z nich vypadaly všechny knihy, a snažili se tak zabránit vojákům ve vstupu.

Daniel popadl svůj vak, vyndal z něj dlouhé lano a rychle do něj strkal hromádky dokumentů ze stolu, dokud nebyl z poloviny naplněný. Pak popadl krabičku a nacpal do vaku i ji.

James přivázal lano k noze od stolu, ujistil se, že drží, otevřel okno a vyhodil z něj druhý konec. Pobízel Daniela, aby rychle lezl, ale ten se bránil a tvrdil, že má jít první právě James. Na přemlouvání nebyl čas, proto se James chytl lana a sjížděl dolů.

Ozývaly se silné nárazy, jak se vojáci snažili vyrazit dveře.

James spěchal a klesal tak rychle, jak mu to jen ruce dovolovaly. Dostal se do poloviny věže, ale Daniel ho stále nenásledoval. Proč tam zůstává? ptal se sám sebe. Napadlo ho jedině, že se obává, aby lano neprasklo, ale teď už přece nebyl čas na opatrnost. Křičel na něj, ať už taky leze, ale mladík ho patrně neposlouchal. Když klesl ještě o tři metry, všiml si konečně Danielových nohou, jak vylézá z okna.

Při čtvrtém nárazu do dveří se nejen jejich dřevěná prkna, ale i knihovny rozlétly po místnosti a dovnitř vtrhlo šest mužů. Rozběhli se po místnosti a hledali vetřelce. Nehybného Daniela, zírajícího na ně přes parapet, si zatím nevšimli.

Dunivé dupání, ozývající se ze schodiště, jim poroučelo čekat. Nikdo ani nedýchal, když se do pracovny nesly těžké kroky jediné osoby.

Vstoupil Baron Hur, místní starosta, který rameny a tváří připomínal spíše obra, nežli úředníka. Svě býčí svaly ukazoval všem ve své blízkosti, neboť je nezakrýval žádnou zbrojí ani látkou. Vždy chodil s okázalým tílkem s pláty na páteři, ramenech a břišních svalech, aby zvýrazňovaly jeho obrovitost. Jeho velká hlava s tupým výrazem, ale vražedně zamračenýma očima a svráštělým obočím, působily více než děsivě.

Jen pár soupeřů se mu odvážilo postavit a málokdo z nich takovou opovážlivost přežil. Pod jeho vahou teď praskaly kusy dřeva z roztráštěných dveří a knihoven.

S ledovým klidem a obrovskou sekerou v ruce si prohlížel Daniela, kterého spatřil, jakmile vstoupil rozbitými dveřmi.

Beze slova a bez pohybu na sebe oba zírali jednu – dvě děsivé vteřiny. Zdálo se, jakoby se znali už dlouhou dobu a dorozumívali se pouze svými výrazy. Tohle nebyla obyčejná krádež. To bylo zcela jisté.

Pak ale už to jeden z vojáků nevydržel a rozeběhl se za Danielem a ostatní ho následovali. Nestihl však doběhnout ani ke stolu, neboť ho Baron jediným úderem pěstí srazil k zemi.

Daniela to zaskočilo, ale neodhodlal se zůstat, aby zjistil, proč to udělal, a proto odskočil od okna, drže se provazu.

„Přesekněte to lano!“ poručil Baron.

Vojáci začali zběsile sekat do provazu, ale z nějakého důvodu se od něj jejich čepele odrážely a nezanechávaly na něm žádné škody.

James už dopadl na zem, zatímco Daniel teprve urazil pár metrů od okna.

K provazu došel sám Baron, odstrčil vojáky a rozmáchl se svou obrovskou sekerou.

Daniel šplhal dolů jako veverka, byl už v polovině věže, ale pořád dobrých dvacet metrů nad zemí.

Baron tušil, oč kráčí, a raději než aby se snažit přeseknout nepřeseknutelné lano, udeřil sekerou do nohy od stolu, čímž ji úplně roztříštil a lano tak uvolnil. Málem při tom usekl ruku neopatrnému vojákovvi, který stál příliš blízko.

James vyděšeně hleděl, jak se na něj závratnou rychlostí řítí i s lanem Daniel a kotoulem se mu pokusil vyhnout.

Daniel však dopadl elegantně na zem pokrytou štěrkem, který rozvířil do všech stran. Bez zranění. Bez škrábanců.

Se zatajeným dechem a udiveným pohledem James vstával ze země a ptal se sám sebe: Jak to udělal? Z takové výšky přece nemohl přežít pád. I zlomenina by byla zázrak.

Když Daniel vzhlédl a uviděl Jamesův výraz, chtěl mu vysvětlit tajemství svého »zázraku«, ale z radnice už vybíhali vojáci a oba mladíci se museli dát na útěk.

V patách měli snad celou městskou gardu i lovecké psy a jezdce na koních. Doháněli je.

Občané probuzeni poplašným zvoněním kostelního zvonu se neodvažovali vylézt do ulic a mnohdy zavírali ze strachu i okna. Zvědavost je sice šířila, ale strach je ubíjel.

Danielovi bylo jasné, že neutečou. Alespoň on ne. Mohl Jamese zachránit, ale sám by se tak odsoudil k jistému trestu. Kličkoval s ním uličkami, pečlivě si ho prohlížel a váhal, jestli je toho opravdu schopen. Uvědomil si ale, že mu to dluží. Když běželi v obchodní čtvrti mezi stánky, sundal si ze zad svůj vak a hodil ho Jamesovi.

„Proč mi ho dáváš?“ znejistěl James.

„Abys zachoval to, co je správné... a abys žil.“ S těmito slovy do něj strčil a shodil ho do jednoho ze stánků, zatímco sám prchal dál.

James byl po nárazu celý otřesený a dosti potlučený, ale živý a v úkrytu. Kolem něj rázem proběhli psi, vojáci a dokonce jezdci na koních, aniž by si ho všimli. Zůstal tedy přihrčený v bezpečí stánku a jen přihlížel, jak dohánějí Daniela. Jenže se mu vzdalovali z dohledu, proto se rozhodl, že je bude zpozvzdálí následovat. Přebíhal od jednoho krytu k druhému až ke kostelu, odkud se ozýval řev a štěkot.

Dva vojáci tam drželi Daniela za ruce, přičemž ho třetí mlátil do obličeje a do břicha. Ostatní drželi psy na uzdě, aby ho nerozcupovali na maděru, ale jeden z nich se utrl a vrhl se na zlodějovu nohu. Rozpáral mu ji až do masa, než ho stačili vojáci odtáhnout. Když už Daniel vypadal, že ztratí vědomí, rozhodli se, že ho vezmou ke Kmenům trestu, kde o jeho osudu rozhodne Baron.

James nezakročil. Hlavou se mu honilo, že by měl, byl to přece jeho přítel, ale také se mu zdálo, že si to zaslouží. Vylezl proto na střechy a sledoval je mlčky dál.

Po ránu se na Baronův rozkaz na náměstí shromáždilo snad celé město a dychtivě očekávalo, jak bude zloděj ztrestán. Napjatě sledovali vojáky, jak ho hlídají, připoutaného ke Kmeni, a radovali se. Na rozdíl od Jamese totiž neměl Daniel tak dobrou reputaci.

Slunce vysvitlo a Danielova naděje pohasla, neboť se rozezněly zvony, vítající slavné Protektory. Sám Baron se postavil před zloděje, poslal vojáky pryč a pokusil se shovívavě vyjednávat. „Pověz Danieli, stálo ti to za to? Už se blíží. Pokud mi neřekneš, kam jsi schoval ty věci, budou tě muset zabít.“

„A když ti to řeknu, ušetří mě snad?“

„Bývali jsme bratři. Proč tohle děláš?“

Daniel plivl Baronovi do tváře krev a řekl: „Víš moc dobře proč. Zradil jsi naše bratrstvo a teď se hřeješ pod křídly našich zapřísáhlých nepřátel.“

„I ty jsi zradil řád. Na to nezapomínej. A navíc,“ utřel si Baron krev z tváře do rukávu, „boje Bratrstva se staly příliš malichernými a politickými. Ztratily smysl.“

„Naposledy se tě ptám!“ řekl při pohledu na blížícího se velitele Protektorů. „Kde je Orb?“

„Zloděj nikdy neprozrazuje své skrýše,“ odsekl mu Daniel a s výrazem bolesti se ušklíbl.

Baron nebyl příliš přístupný pošklebkům. Nebylo divu, že ho Danielova odpověď rozzuřila. Rozmáchl se a velmi silně ho udeřil do obličeje.

James tomu všemu pořád nečinně přihlížel ze střechy jednoho z domů a bědoval, že ji prve Danielovi nevrátil sám. Sundal si ze zad vak a opřel ho o komín, ale nespustil z náměstí zrak. Sledoval, jak se delegace Protektorů zastavila u Kmenů a obestoupila je.

Protektoři samotní se zdáli být těmi samými jako kdysi. Ani jejich vybavení se nezměnila. Ale Velitel? Byl to tentýž muž, to bylo jisté, ale už ne tentýž člověk. Vyzařovala z něho podivně agresivní energie, kterou James prve nezachytil, ale teď ho přímo bila do očí. Jak je možné, že to dokázal cítit? To sám netušil. Nebyla to ale jen energie, která se změnila. Jeho tvář byla silně popálená, knír zmizel, levou paži nesl skrytou pod rudým pláštěm a jeho výraz byl mnohem zuřivější, než tehdy.

Ruka se Jamesovi chvěla. Měl nutkání vytáhnout meč, vběhnout do davu a proklát Veliteli srdce. Ale pořád ho držel na místě hněv vůči Danielovi.

Velitel se postavil vedle Barona, prohlédl si zbitého zloděje a v záchvatu vzteku podkopl Baronovi nohu, svalil ho na kolena a chytl ho za vlasy. Oproti Baronovi byl mnohem menší, ale očividně si toto kruté zacházení mohl díky svému postavení dovolit. Donutil ho, aby pohlédl na zlodějovy rány a zpytoval svědomí. Celou dobu ale skrýval svou levici.

„Vidíš to?“ zavrčel Baronovi do ucha. „Vidíš to?! Nemáš právo zacházet takhle s NAŠÍM zajatcem! Má informace, které potřebujeme! S každou ranou děláš naše vyslýchání těžší!“

„O... odpusťte, můj pane,“ zakoktal Baron.

Dav oněměl, když se ukázalo, že jejich děsivý starosta je vlastně poddaným obdivovaného i obávaného Řádu.

„Co vlastně spáchal, že ho tu takhle držíte?“ řekl Velitel a pustil Baronovy vlasy. Ten váhal, jestli mu to má vůbec říci, ale věděl, že by si to zapíráním jen zhoršil, bylo-li to vůbec ještě možné. Pohlédl na Daniela a musel se navzdory strachu v duchu zasmát ironii osudu. Spolu bývali bratři, ale nyní spolu čelí trestu a hledí si z očí do očí.

„On... ukradl dokumenty, které jste mi svěřil, pane,“ udal ho starosta.

„A Orb?“

„Ten také, můj pane.“

Zdálo se, že Velitel vybuchne vzteky. Okamžik zhluboka oddychoval a funěl, ale pak klidným hlasem řekl:

„Jak je to možné, Barone? Neříkal jsi snad, že u tebe bude v bezpečí? Že ho u tebe Fénix nebude hledat?“

Klid se opět změnil ve zlobu. „Teď je Orb pryč! Jestli ho ten zabiják nějak poslal svému mentorovi, tak...“ odmlčel se, aby se uklidnil. „Fénix nesmí opustit Manúr.“

„Odpusťte, můj pane. Okamžitě se dáme do hledání. My...“

Avšak dříve než mohl dokončit větu, vytáhl Velitel z pochvy svůj nový meč, přiložil jeho ledové ostří na starostův teplý krk a jediným plynulým pohybem mu prořízl hrdlo.

Baron se zoufale snažil zastavit krvácení a tlačil vší silou na ránu, ale nepodařilo se mu to. Jeho obrovské tělo dopadlo na zem, kde se vytvořila velká kaluž krve. Do jeho zad mu ještě Velitel vrazil svůj meč a ukončil tak jeho poslední chvíle.

Trest byl vykonán a po zemi tekla krev. Ne krev zloděje, ale krev patolízala, který zklamal svého pána.

Pak ale Velitel meč pustil, nechal ho trčet v Baronově těle a obrátil svou pozornost k připoutanému Danielovi, který právě s hrůzou přihlížel, jak jeho někdejší přítel přišel o život.

Velitel klekl na jedno koleno a vzal zlodějovu bradu do ruky. „Vážně sis myslel, že zachráníš svého mistra a zároveň se odtud dostaneš živý? Jaká naivita!“

„Nikdy jsem Fénixe zachránit nechtěl,“ řekl roztřeseně při pohledu na blyštivý jílec tyčící se k nebi. „Jen vím, že s tím artefaktem byste napáchali strašlivé věci.“

„Nefilové jsou už stejně mrtví,“ zasmál se Velitel. „Řekni, chlapče, kde je náš Orb?“

Daniel vzhlédl na střechu a uviděl krčícího se Jamese, jak vyděšeně přihlíží zvěrstvům, která se udála a která se ještě mají stát. Odvrátil ale zrak, aby ho neprozradil.

„Ze mě nic nedostaneš,“ zachrčel.

Velitel se zákeřně usmál a teprve nyní odkryl hrůzy, které skrýval jeho rudý plášť. Když si ho odepnul, zděsili se i všichni okolo. Jeho předloktí bylo pryč. Měl pouze pahýl od ramene po loket, ze kterého vystupoval tlustý ocelový spár se čtyřmi drápy, jejichž hroty byly natřeny zelenou barvou, připomínající nějakou démonickou tlapu.

„Mou smrtí se nic nezmění,“ přemohl Daniel strach a stále se vzpíral.

Velitel si sáhl do klopky a vytáhl zdobně popsanou listinu. Obrátil se k davu a nahlas předčítal jeho obsah.

„Avaloňane Danieli Greenyde, jste obviněn z těchto zločinů proti Království: zlodějství, výtržnosti, ublížení na zdraví, vraždy...“

Výpis pokračoval ještě dál, ale Daniel nehodlal nečinně sedět a přihlížet, jak na něj házejí všechno špatné, co se tu ve městě přihodilo.

„Malé oběti za všeobecné blaho a svobodu lidu!“ hájil se, ačkoliv mu Velitel nevěnoval pražádnou pozornost a předčítal dál. „To vy byste měl být na mém místě! Pověřili jste moji rodinu a vypálili jste mou vesnici! Přiměli jste mě dívat se! Nechali jste mě ležet v popelu a prachu a odešli jste s úsměvem na rtech!“

Chtěl počkat na Velitelovu reakci, ale když se jí nedočkal, pokračoval sklesle dál. „Spáchal jsem jen málo z toho, z čeho mě obviňujete, ale i to málo jsem udělal v dobré víře! To vy jste zločinci!“

Velitel svraštil čelo, prudce se otočil a jako prve Baron, i on udeřil silně Daniela do tváře.

„Tvé lži nikoho nezajímají, zloději!“ řekl a odplivl si.

„Lide manúrský! Občané Kamenného Dvora!“ volal do davu. „Tento zloděj popírá své zločiny! Je na vás, na svědcích a svobodných občanech rozhodnout o jeho osudu!“

Davem zašustily šepoty a dohady. Mnozí volali po Danielově životě, jiní ho chtěli zbičovat. Jen jeden hlas volal po jeho osvobození, avšak přes hluk ostatních nebyla Marie slyšet. Alespoň ne Danielem. Zato James ji slyšel moc dobře. A bolelo ho to. Probudilo se v něm ale svědomí, napřímil se a zašeptal: „Laminas“. Čepel z jeho nátepníku vystřelila, a chlapec, který doposud nikoho nezabil, poznal, že nadešel čas pro činy.

Když už se chtěl rozeběhnout a hbitě slézt ze střechy, zastavil se, neboť ucítil tlak v ohbí lokte. Někdo ho za něj svíral a nepouštěl. Zabiják.

„Zůstaň tady, jestli chceš přežít.“

„Pusť mě!“ vytrhl se jeho stisku. „Musím mu pomoci!“ Otočil se, aby konečně věděl, jak vypadá jeho pronásledovatel a zděsil se jeho podoby vandráka. Spatřil rozervané šedé kalhoty, protržený tmavě šedý plášť od bahna, šedé vlasy, vousy vyčnívající z kapuce a zářivé fialové oči. Proč by mi ten chudák dával tak draze vypadající věc? pomyslel si a otočil se zpátky k náměstí.

„Daniel musí zaplatit za své zločiny,“ řekl zabiják klidně. „Když ho zachráníš, uvrhneš celé město do chaosu.“

„Tak at’!“ řekl James bezmyšlenkovitě, zatáhl Laminas a seskočil na balkon, ze kterého následně sešplhal na zem. Prorážel si cestu davem, ale ten byl příliš hustý.

„Lid rozhodl, Danieli!“ prohlásil Velitel a s rozpaženýma rukama obcházel Kmeny trestu. „Tímto tě místo starosty, před okamžikem zbaveného své funkce... odsuzuji k smrti!“

Přejel prsty po svém spáru.

„Nějaká poslední slova?“

Daniel už neměl strach. Věděl, že ať řekne cokoliv, nepomůže si. Když marně hledal v davu Marii, sjely jeho oči na střechu, kde prve stál James, ale na jeho místě uviděl stát muže v kápi. Zarazil se při pohledu do jeho fialových očí, ale zavrtěl hlavou a usmál se.

„Ty budeš další,“ řekl tiše a pohlédl na Velitele.

Vzápětí jeho hrudí projela palčivá bolest.

James se zastavil těsně před koncem davu, jen pár metrů od posledních řad, a se zatajeným dechem sledoval následky svého zaváhání. Jen pár metrů před sebou viděl, jak Veliteli Protektorů po ocelové paži stéká Danielova krev, zatímco další malé kapičky letí vzduchem a dopadají na kamenné náměstí. V Danielově hrudi spatřil tři hluboké řezné rány a zaslechl jeho bolestné zaskučení. Se skelným pohledem se Daniel naposledy podíval do Jamesových vytřeštěných očí a utichl.

Už se nepohnul.

Rozhostilo se téměř nadpřirozené ticho, jakoby každý z přítomných litoval toho, co udělal. To ticho přerušil až Velitelův úchylně potěšený smích. „Zloděj je mrtev!“ zvolal.

Dav nereagoval. Stále byl zkamenělý hrůzou. Jen dva synové sedláka Furta se zaradovali a vesele poskakovali. Ze strachu se začali přidávat i ostatní.

Velitel si vytáhl z kapsy bílý šátek a opatrně si z pařátu otřel krev, jakoby čistil nějakou starožitnost. Zklamaně přejel přes špičky svých drápů a setřel z nich i tu zelenou barvu.

James nemohl dýchat. Na prsou ho tlačil strašlivý pocit viny, strach a zmatek. Bědoval a modlil se, ať je tohle vše jen špatný sen.

Za ním se ale opět objevil muž v kápi a téměř se dotýkaje Jamesovy líce zašeptal:

„Jsi skutečně odhodlán to udělat? Jakmile tam vstoupíš, už nebude cesty zpět. Dobře si to rozmysli! Jsi zaplaven vztekem. Ten ti dá sílu. Věz ale, že odejít z boje živý nemusí vždy znamenat odejít jako vítěz.“

V Jamesově srdci neleželo nic jiného nežli bolest a vztek. Bylo mu jedno, jak skončí on, hlavně když skončí i Velitel.

„Zeptám se tě tedy znovu,“ řekl muž a položil ruku na Jamesovo rameno. „Zachováš se jako dítě, kterým jsi a vždy jsi byl, a prostě s pláčem utečeš, nebo se postavíš nespravedlnosti jako muž, který se nebojí změnit svět i za cenu chaosu, a ukážeš tak, že jsi hoden stát se hrdinou?“

Ta slova se chlapci zaryla hluboko do paměti a zasáhla ho do srdce. Proč ale zabiják říkal téměř přesný opak toho, co říkal na střeše? Zhluboka se nadechl a přes rameno pohlédl na muže v kápi. Překvapilo ho, když na místo fialových očí spatřil oči žluté, ale byl si jistý, že jde stále o tutéž osobu. Beze slova se otočil zpátky k náměstí, opatrně od sebe odstrčil zbývající lidi a vydal se tak vstříc svému osudu.

Velitel k němu byl sice otočený zády, ale všimli si ho ostatní vojáci, jak kráčí beze strachu k jejich pánovi, a rozeběhli se k němu. Když jim ale před nosy zamával starým mečem s pečeti Protektorů, uvědomili si, o koho jde, a upozornili Velitele. Ten se pomalu otočil a znechuceně si ho prohlédl. Měl za to, že je mrtvý.

James zastavil dobrých pět metrů od něj. Naučil se totiž od Daniela, že ať už ví o soupeři sebevíc, nesmí si ho jen tak pustit k tělu. Takhle měl více možností k útoku.

Velitel ho nepovažoval za hrozbu, ale jedna věc ho na chlapci přece jen zarážela. Jeho vlastní meč v Jamesových rukách. „Ty? Ty jsi ten kluk, kterého jsem...“

„Ano!“ přerušil ho James. „Jsem ten kluk, kterému jste slíbil čestný souboj a kterého jste se pak pokusil zbaběle zabít! Mé jméno je James a jsem tím sirotkem, který utekl a nyní se vrátil!“

Lidé se zarazili. Někteří se zaradovali, další zavzlykali, ale jiní bědovali.

„Teď jste zabil mého přítele i našeho starostu!“ pokračoval a ukázal na obě bezvládná těla hrotem meče. „To chcete vyvraždit celou tuhle zemi?!“

„Selhal jsem před dvěma lety, ale teď už neselžu. Strážte!“ přivolal na Jamese své nohsledy a otočil se k němu zády.

Když se vojáci stejně jako kdysi shromáždili kolem Jamese, usměrnil své myšlenky a pokusil se z toho vymluvit.

„Takže mě tu necháte zabít?! Jako zbabělec si troufáte jen na své poddané, nebo na přikované ke Kmeni?! To je ubohé!“ vykřikl co nejjedovatějším tónem.

Velitel se zarazil a poručil vojákům počkat. Přes rameno pohlédl na odhodlaného chlapce a řekl: „Zpochybnil jsi tehdy mou čest tehdy a nyní ji zpochybňuješ znovu. Jsi troufalý, ale odvážný a vytrvalý. Řekni, co z toho budu mít, když s tebou budu bojovat?“

James si zběžně prohlédl každého vojáka a uvědomil si, že tolik najednou jich určitě nepřekoná. Musel vyjednávat.

„Když mě porazíš,“ zkřivil obličej a s těžkým srdcem pokračoval, „předám vám Danielův lup, ať už je to cokoliv.“

„Zajímavá nabídka,“ zaduněl Velitel, otočil se a přejel si prsty po bradě. Pak se ale zamračil a neochotně se zeptal: „A co požaduješ v případě, že prohrají já?“

Při pohledu na prosebné tváře občanů se jich Jamesovi zželelo a rozhodl se lehce ustoupit od své pomsty. „Chci, abyste vy i ti vaši Protektoři opustili Kamenný Dvůr i okolní města. Odejděte až za hranice Karveloru a nevracejte se víc.“

„Takové podmínce vyhovíme s radostí!“ zasmál se Velitel. „Zdejší zem je dávno mrtvá. Ještě něco?“

„Přeji si, aby tvá duše věčně bloudila po světě a nikdy nenašla mír,“ řekl James až s děsivým klidem.

Velitel se znovu rozchechtal.

„Souhlasím,“ řekl a poručil si přinést starostovu sekeru. Nepochopitelně nechal svůj meč zabodnutý ve starostově těle.

Během čekání svěřil případné dodržení dohody jednomu ze svých podřízených.

Jamese to zaskočilo. Nejen to, že má rytíř možná i kousek cti, ale i to, že prve se s ním setkal jako s bojovníkem se dvěma meči. Proč chce nyní používat sekyru, kterou se jednou rukou velice těžko vládne?

Vojáci od chlapce odstoupili, utvořili kolem něj a Velitele široký kruh, aby měli oba dost prostoru na souboj, a dřevěnými konci svých kopí udeřili do země. Jeden z vystrašených starostových mužů přinesl obrovitou dvojbřitou sekyru, opravdu určenou jen pro dvě ruce. I sám nosič měl problém s její vahou. Když ale těžký kus železa podal Veliteli, sekyra jako by ztratila veškerou svou váhu.

Velitel ji pevně uchopil a mával s ní kolem sebe tak lehce jako proutkem vrby. Není divu, že dokázal skolit tak statného

muže, jakým byl Baron. Jeho monstrózní síla děsila všechny v okolí. Někteří dokonce hovořili o magii.

Nikoliv však James. Ten před sebou viděl leda šarlatána. Zmrzačeného vojáka, který se předvádí. I jeho poslední zbytky strachu se rozplynuly pod vlivem zloby. Nebyl však připravený podlehnout smrti. Byl připraven jí čelit, ale také odhodlán ji zdolat. Navenek sice neprozrazoval nic, ani hněv, ani strach, ani touhu po krvi, ale jeho oči odrážely pravou podobu jeho nitra.

Nebyly to však už jeho oči. Změnily se. Kdysi kulatá zornice se zúžila a protáhla a připomínala spíše nežli oko člověka – oko hada. Proč ale?

Oba se připravili na souboj.

Velitel stále máchal ve vzduchu sekyrou, zatímco James se postavil bokem, rozkročil se a zvedl meč do vzduchu hrotem do výše očí a záštitou u pasu. Čekal na výpad. Ale ne dlouho.

Velitele Jamesův nepochopitelný klid, i jeho zvláštní tvar zornic znervózňovaly a věděl, že čím déle bude otálet s útokem, tím lépe si hoch může promyslet taktiku. Rozeběhl se tedy proti němu a zaútočil. Jeho seknutí šikmo zleva se James elegantně vyhnul piruetou, čímž se ocitl přímo za rytířovými zády, odkud ho směle sekl do ramene. Jeho dobře mířený sek byl ale příliš slabý a zanechal pouze rýhu na Velitelově nárameníku.

Když rytíř uslyšel zařinčení kovů, škulbl sekerou a udeřil jejím držadlem za sebe. James však před tímto zákeřným útokem uskočil a raději ještě couvl, aby se dostal opět do bezpečné vzdálenosti.

„Hezké reflexy, ale nemáš tolik síly jako já!“ pochleboval si Velitel. „Uvidíme, jak zvládneš tohle!“ Uchopil sekeru blíže jejím čepelím a se znamenitou rychlostí začal sekat z jedné strany na druhou a každým krokem se přibližoval k Jamesovi. Prvních

několik seků chlapce mýjelo i bez jeho přičinění, neboť byl dost daleko, ale když se rytíř přiblížil, musel uhýbat. Pomalu couval, ale nechával ho přiblížit se, aby mohl provést protiútok. Zakláněl hlavu a cítil, jak mu pod nosem sviští ostrá čepel. Těmito lehkými úhyby Velitele jen rozčiloval, a ten přešlapoval a sekal stále rychleji a usilovněji. Dostal se už natolik blízko, že donutil Jamese dokonce uskakovat.

Ted', řekl si James, když se Velitel chystal znovu zaútočit. Blafoval a předstíral, že se chystá odskočit, ale když už se Velitel znovu rozmáchl, James se přikrčil a sekera mu proletěla těsně nad temenem hlavy. Velitel nestihl znovu seknout, neboť mu to setrvačnost sekery nedovolovala, a James mohl zaútočit svým mečem na soupeřovo nechráněné břicho. Ano, to bylo slabinou v jinak dokonalé zbroji.

Ráně však zabránila další rytířova zbraň. Ocelový spár.

Když se totiž Jamesova čepel už téměř dotýkala látky šatů, vynořil se od Velitelova boku onen ohybný spár, do kterého se ostří meče zaklínilo a následným šubnutím i zlomilo.

Ozvalo se zadunění. Rytíř pustil sekeru, která dopadla na zem. Místo toho chytil bezbranného Jamese pod krkem, sevřel a zdvihl ho za něj do vzduchu.

James se začal dusit. Před očima už neviděl Velitele oddílu Protektorů, ale Dozorce, jak ho před dvěma lety taktéž škrtil.

„Prohrál's, hochu!“ řekl rozhodně Velitel – nyní v podobě Dozorce – a před očima mu mával spárem, který ted' Jamesovi připadal jako stařecká ruka. „Víš ty co? Ani už nechci ten Orb. Chci jen vidět tě trpět a ZEMŘÍT!“

Obraz se rozplynul a James opět viděl Velitele, jak se už chystá zabodnout mu své drápy do těla. Tehdy před Dozorcem byl možná bezmocný, ale ne nyní. Sevřel zbytky svého meče a sekl

zlomenou čepelí do velitelovy svalnaté ruky, až ten zařval bolestí a uvolnil sevření.

V té chvíli mu James vrazil svůj zlomený meč do břicha.

Velitel zařičel bolestí. Pokoušel se si meč z rány vytáhnout, ale nemotorné drápy mu to neumožňovaly.

Když Protektora ochromil, mohl se James vzpamatovat a nabrat síly. Postavil se pevně na nohy, a když uklidnil dech, napřímil se a svýma hadíma očima sledoval, jak muž trpí.

To už si Velitel všiml, že je hoch opět na nohou a čeká jen na něho. Přestal se zajímat o meč a rovněž se narovnal. Pokusil se ještě sehnout pro sekeru, ale kvůli bolesti ji nemohl uchopit.

James se rozeběhl proti němu tak velkou rychlostí až se za ním zaprášilo.

Všichni dychtivě očekávali, co udělá. Někteří ho i přes výhrůžky Protektorů povzbuzovali. To mu dodávalo odvalu, kterou tolik potřeboval, neboť jeho plán byl riskantní.

Se zuřivým řevem se rytíř ohnal po chlapci svým spárem, ale James přenesl váhu na pravou nohu, těsně před drápy uhnul a levačkou udeřil velitele pěstí obrovskou silou do zraněného břicha, až mu vyrazil dech. Volnou rukou ho chytil za ocelový spár a pevně ho stiskl, aby jím nebyl schopen zaútočit. Jeho rty se třásly a po tvářích mu stékaly slzy. Zornice už měl opět oválné a emoce vyšly na povrch. Nespokojil se jen ochromením rytíře. Ze vzteku mu ještě ze strany dupl na chodidlo a zlomil mu kotník.

Velitel vykřikl a zaskučel bolestí. Proklínal Jamese ve jménu svého boha. V žádném případě nečekal, že by byl něčeho takového chlapec schopen. Stále cítil tlak Jamesovy pěsti na břicho, ale nechápal, proč ho nemlátí dál.

„Vyhrál jsem,“ zašeptal mu zajímavě James do ucha a sjel svou levou pěstí rytíři na hrud’.

Velitel se rozechvěl při pomyšlení, co bude následovat. Naposledy se pokusil vzepřít, ale svedl jen pozvednout paži.

„Laminas,“ zašeptal James. Z jeho nátepníku vystřelila dlouhá čepel a probodla rytíře skrz naskrz. Přihlízejícím, kteří neviděli, jak z rytířova těla vyšel hrot ostří, došlo, co se stalo, až ve chvíli kdy začal plivat krev. Stráže a Protektoři se zděsili, ale stáli pořád v pozoru.

Velitel se vzepřel a Jamese z posledních sil odstrčil. Vytáhl tak ze svého těla mladíkovu zabodnutou čepel a odkryl děsivou díru ve své hrudi. Dlaň si přitiskl na ránu, ale proud krve nemohl zastavit. Udělal pár kroků vzad a poklesl na kolena. Stejně jako Daniel pohlédl na Jamese skelným pohledem a naposledy proklel jeho jméno.

S probodnutým srdcem vykrvácel a tváří padl do prachu.

Nebylo muže, ženy ani dítěte, kteří by se nezalekli. Ne smrti Protektora, ale moci sirotka Jamese. Vojáci neochotně skláněli nebo dokonce odhazovali zbraně a otáčeli se k městu zády. Velitelův zástupce konečně přiznal porážku.

„Zvítězil jste, mladíku. Je na nás, abychom splnili naši část dohody. Tak přísahám.“

Dva přispěchali ke Kmenům, třesoucíma se rukama zvedli Velitelovo tělo a odnášeli ho. Dav mlčky přihlížel.

Jediný muž z celého oněmělého davu našel odvahu, aby přistoupil k rozechvělému chlapci, stojícího nad kalužemi krve tří zcela rozdílných mužů. Znovu ten zabiják. Sejmul si z hlavy kápi a odhalil tak dlouhé šedé vlasy, četné jizvy a vrásky hyzdící jeho tvář, které budily respekt. Podle nich mladík usuzoval, že muž

musí být už vyššího věku, ale nespatriil jich ani tolik, kolik čekal. Zato se jeho pronikavě žluté oči leskly jako dvě zlaté perly.

„Neboj se jich, chlapče,“ řekl, když si všiml, jak James ostražitě pozoruje odcházející delegaci. „Muž, kterého jsi zabil, byl černou ovcí Řádu. Ostatní Protektoři budou respektovat tvé požadavky a dodrží svou úmluvu. To jediné je šlechtí. Slovo zpečetěné krví neporuší.“

James se zmohl jen na několik málo slov: „Kdo jste? Proč tohle všechno?“

„Ukázal jsi neobyčejnou odvahu. Daniel byl jedním z mých nejlepších studentů, ale zradil naší důvěru a řídil se jen vlastními choutkami.“

Pomalů mu položil ruku na rameno.

„Tady není tvůj domov. Už ne. Nabízím ti místo v řadách mých učňů. To místo, kde kdysi stál i tvůj přítel.“

„Já... já nevím,“ řekl James a pohlédl na krev, skapávající z hrotu ostří jeho nové zbraně jménem Laminas.

Nezdálo se ale, že by muž věnoval jakoukoliv pozornost Jamesově paži.

„Rozhlédni se,“ řekl a máchl rukou.

Kolem stáli všichni občané Kamenného Dvora a vyděšeně zírali na mladého vítěze. Nikdo z nich se však ani nepohnul. I delegace nehnute stála v otevřené hlavní bráně.

Jamese to znervózňovalo. Neměl ponětí, co to má znamenat. Proč se nikdo nehýbe? ptal se sám sebe. Považoval to za dočasné pomatení smyslů, ale když vzhlédl k nebi, spatřil nad hlavou orla s rozpjatými křídly. Ani ten orel se nehýbal! Pak by ale

musel spadnout, jenže i on nehybně stál ve vzduchu jako zavěšený na neviditelném provázku.

James se zděsil.

„Co je zase TOHLE za čáry?!“ vykřikl na zabijáka.

Ten se pobaveně zasmál a řekl: „Tohle jsou schopnosti, jimiž budeš schopen vládnout, když svolíš, abych tě učil. Máš obrovský potenciál. Nezahazuj ho tak, jako to udělal Daniel.“

James si prohlížel orla nehybně visícího nahoře a mlčel.

„Mé jméno je Fénix Guardian. Jsem členem jistého společenství, které hledá takové, jako jsi ty. Lidi s potenciálem. Snažíme se jejich talenty a znalosti zdokonalit, aby jednoho dne mohli změnit svět. Tady tě nic nečeká. Jen smrt ve vyhnanství.“

Skutečně neměl důvod zůstat. Povzdechl si a pokynul souhlasně hlavou.

„Výborně.“ Fénixovi se na tváři objevil úsměv.

„Abychom však mohli odejít, potřebuji ten Orb,“ pobídl Jamese otevřenou dlaní.

James nechápal, jak o něm mohl Fénix vědět, ale už se raději nechtěl na nic ptát. Z kapsy u opasku vytáhl lesklý oválný drahokam vsazený do stříbrného rámu a zabalený v černém hadru. Měl ho u sebe, neboť jej krátce předtím, než dorazil na náměstí, vyndal z krabičky ve vaku a ukryl u sebe. Chápal, že z toho všeho, co v něm bylo, tohle bylo zdaleka to nejvzácnější a kdyby ho někdo znovu pronásledoval a on musel zahodit vak, nechtěl o něj přijít.

Zahleděl se do nekonečných proudů modré barvy, které se v drahokamu vlnily, a na chvíli se ocitl duchem úplně jinde.

„Děkuji ti, že jsi zachránil, co Daniel ukradl,“ řekl Fénix a zatřásl Jamesovým předloktím, „ale raději si ho vezmu já.“

James váhal, zdali mu může důvěřovat, ale pokud vládl skutečně mocí zastavit čas, nemělo cenu mu odporovat a Orb mu neochotně předal.

„Támhle na té střeše,“ ukázal prstem na dům, ze kterého pozoroval náměstí, „je ještě vak plný dokumentů.“

„Možná tam býval, ale nyní již není a my nemáme čas zjišťovat, co se s ním stalo.“

Proč ho ale nevzal on? pomyslel si, když si uvědomil, že tam vlastně byl s ním.

Ve Fénixových rukou se Orb rozzářil pronikavým modrým světlem, které stále sílilo, a obklopilo nejprve Fénixe a pak, pomalu, i Jamese.

V posledních chvílích pohlédl chlapec do davu a zahlédl tak smutné oči zalité slzami, až zabědoval nad tím, co vlastně dělá. Mariiny oči. Nemohl jí už říci „sbohem“, natož „miluji tě“. Nestačil už říci vůbec nic.

„Tím, že odcházíš, ji chráníš,“ řekl Fénix naposledy a světlo je oba pohltilo. Následně se rozpadlo na miliony drobnějších světélek, ve víru se shlukly postupně do jednoho malého bodu a pohasly.

Fénix s Jamesem tak zmizeli z tohoto světa, čas se opět rozeběhl a lidé propadli panice.

Nastal chaos.

KAPITOLA 3 – LES DĚSŮ

Mnozí považují za nejnebezpečnější místa temné jeskyně. Jiní bezedné oceány nebo do nebe se drásající hory. Jenže těmi skutečně život ohrožujícími není ani jedno z těchto. Jsou jimi hluboké lesy. Lesy v zapomenutých světech. Právě zde se měl odehrát výcvik mladého hochy, který měl teprve najít svůj osud. Temné hvozdy na planetě Lagrinii, malém světě, obývaném před dvěma tisíci lety Darliany, ale ztraceném stejně jako i ona samotná rasa. Nyní jeho končiny brázdí tisíce druhů magicky pozměněných zvířat, toulajících se nekonečnými řadami stromů.

Někde ve stínech mezi stromy prchal neveliký divoký kanec se dvěma ocasy před zuřivou šelmou a vyvracel přitom svými kly keře ze země. Šelma se za ním hnala s neodbytnou potřebou nasytit se a neznala únavu. Divočák bojoval o přežití. Jeho vyděšené chrochtání a kvílení se neslo lesem. Už cítil, jak se ho šelma téměř dotýká svými tesáky.

Konečně se před ním objevila mýtina, na které se páslo stádo větších kanců, kteří by mu mohli pomoci šelmu odehnat. Mnozí byli velcí jako hroch, jiní jako obyčejné prase. Volal je svým kvičením, zrychlil a snažil se dostat na studený svit dvou měsíců.

Marně. Když už světlo dopadalo na špičky jeho klů, snesla se šelma z větví stromů a proklála hrud' zvířete svým jediným dlouhým drápem. Prase naposledy zakvičelo, a to tak hlasitě, že vyděsilo stádo kanců, kteří se nezmohli na nic jiného, než jen zírat na šelmu a roztřeseně pobíhat z místa na místo. Krvavý pohled šelmy, krčící se ve stínu a drásající maso jejich příbuzného, jim naháněl hrůzu.

Ale tento pokrm jí nestačil. Vystoupila ze stínů na měsíční svit a lesk jejího drápu oslňoval. Stála vzpřímeně na dvou nohách a bylo jisté, že není z tohoto světa. Mohutně zavyla na měsíc a kanci se dali na úprk.

Tou šelmou byl člověk. A ne jen tak ledajaký! James se svým Laminasem a žhnoucímá hadíma očima zbarvenýma do ruda. Zasmál se při pohledu na prchající kance.

Už po tomto lese pobíhal více než dva týdny bez jediného slova od Fénixe, musel si sám obstarávat potravu a krátil si čas tím, že strašil okolní zvířenu. Zjistil, že pro něho není problém ponořit se do zvířecí zuřivosti a chovat se jako šelma. Vrátil se s úsměvem ke skolenému kanci, vytáhl ho na mýtinu, odepnul si svůj „dráp“, vzal ho do ruky a neobratně s ním začal divočáka stahovat z kůže. Vzpomínal přítom, jak se tu ocitl.

Když Jamese na tento svět přeneslo světlo tajemného Orbu, udělalo se mu mdlo. Nikdy nic takového nezažil. Točila se mu hlava a ani si nevšiml, že Fénix nikde kolem není. Snažil se překonat mdloby i nevolnost, ale to snažení skončilo nezdarem, když zakopl o kořen. Zapotácel se a za nejbližším stromem zvracel. Trvalo několik minut, než se vzpamatoval.

„Kde to jsme?“ ptal se, opíraje se čelem o kmen stromu.

Nikdo neodpovídal.

„Fénixi?“ volal kolem sebe. „Fénixi?!“

Ozvalo se hluboké zavytí a James pochopil, že bude lépe zůstat zticha. Přepadla ho úzkost, neboť si nedokázal vysvětlit, jak se mohli přenést na úplně jiné místo. V jednu chvíli stáli na dlážděném náměstí Kamenného Dvora a za okamžik mu šustí pod nohama listí a kolem vyjí vlci.

Padl jsem do pasti, zabědoval. Ale proč by hrál takové divadlo, jen aby mě sem zatáhl? Možná chtěl jen Orb.

Zatřásl hlavou, aby se zbavil té myšlenky a povzbudil se. Musím se odtud dostat, chopil se naděje, když pohlédl vzhůru a přes husté větve obrostlé listím a mechem spatřil záři hvězd.

Už déle nemeškal a vydal se náhodně zvoleným směrem vstříc stínům. Neměl sice ponětí, kam jde, ale bylo mu jasné, že je bezpečnější jít slepě dál a hledat úkryt, než zůstat na jednom místě, kde ho mohlo každou chvíli něco přepadnout.

Čas ubíhal neskutečně pomalu. Každý další krok Jamese zmáhal víc a víc. Nedokázal odhadnout, jak dlouho už takhle jde, ale věděl, že to musí být dlouho. Odhadoval to podle svých suchých rtů, které mu již vysychaly.

Když už se mu oční víčka zavírala následkem vyčerpání a za pochodu usínal, vrazil hlavou do stromu. Zazmatkoval, zděšeně od stromu odskočil a vytasil Laminas. Vzápětí si však uvědomil, že je to pouze kmen stromu. To ho zklidnilo. Vzápětí ho ale zarazilo, jak je ten strom obrovský. Kmen by neobjali ani tři statnější muži, jeho větve sahaly až dvacet metrů od kmene a rostl do výšky alespoň padesáti. Prapodivně vypadající strom, ale jeho krvavě zbarvené listy... ty Jamese fascinovaly nejvíce. Proč žádné

nejsou spadlé? prohledával zemi kolem stromu, ale na zemi byla jen tráva.

Vítr zesílil a větve okolních stromů zapraskaly. Strom s rudými listy se však ani nepohnul.

Magie, konstatoval James. Musí být. Měl nutkání si jeden lístek utrhnout, ale této myšlenky se vzdal z obavy z možného prokletí. Sice toho o kouzlech moc nevěděl, ale byl si jist, že si s nimi není radno jen tak zahrávat. Odvrátil tedy své nenechavé prsty od listů a odstoupil.

Vítr ještě zesílil a samotné okolní stromy se začaly ohýbat. Vichřice trhala z větví listy, které pak kroužily kolem rudolistnatého stromu, a vznesly se vysoko nad něj. Větve kolem se pak jakoby stáhly do lesa a vytvořily tak mezeru mezi sebou a korunou velkého rudého stromu.

První nebeská záře plně osvětila zem.

James konečně spatřil temné nebe, na kterém se mihotaly miliony hvězd. Mezi nimi vystupovaly dva obrovité měsíce, což dávalo odpověď alespoň na jednu otázku. Toto není Manúr. Úžasnou světelnou podívanou doplňovaly drobné zelené lístky, které se vznesly ke hvězdám a zmizely ve tmě. Chlapec nevycházel z údivu. Odhalila se nad ním ohromná krása, kterou nikdy dřív nespapřil, a nezmohl se na nic. Jenom dopadnout na zadek, když se příliš zakláněl.

Zůstal tak ještě dlouho poté, co se vítr uklidnil. Větve ale neklesly zpět. Stále byly ohnuté jako guma. Ani tady hoch však nemohl zůstat, neboť přes veškerou krásu, kterou mu toto místo ukázalo, byl příliš na očích.

Pomyslel si, že mu strom chtěl patrně nějak poděkovat za to, že netrhal jeho kouzelné listy, a rozhodl se, že se mu ze zdvořilosti ukloní, ačkoliv skutečně nevěřil, že by byl strom

něčeho takového schopen. Předklonil se až ke kolenům, pravou nohu dal kousek za sebe, pravou ruku si přiložil na srdce a levou napřímil od těla. Tento způsob úklonu ho naučil Daniel, ale nečekal, že ho kdy použije. A už vůbec ne ke stromu. Když už se narovnával, zdálo se mu, že se strom uklání také. Přeběhl mu z toho mráz po zádech a raději se znovu vydal do stínů. Měl nyní hodně věcí k přemýšlení, takže se nebál, že by usnul.

Od stromu ušel teprve nějakých sto metrů, ale i tak ho už nikde neviděl. Ztratil se totiž mezi hustým porostem a temnotou hvozdů. Naštěstí se vzpamatoval natolik, že byl znovu schopen počítat čas, aby věděl jak dlouho jde a mohl spočítat vzdálenosti. Daniel ho učil, že je to zásadní schopnost lovce pro přežití a že to pomáhá i proti nudě a zbláznění.

Po dobré půlhodině cesty zaslechl pravidelné šumění, které v tento moment přímo ladilo jeho uchu. Šumění vody. Rozeběhl se za oním zvukem a brzy se ocitl opět na měsíčním světle u tenkého potůčku s křišťálově čistou vodou. Padl na kolena do malých oblázků, zběsile si nabíral vodu do dlaní a lil si ji do vyprahlého hrdla. Konečně tak uhasil žízeň a osvěžil své otupělé smysly. Poté co se ještě trochu smočil a setřel ze sebe pot a prach, rozhodl se pokračovat proti proudu potoka v naději, že snad narazí na nějaké lidské obydlí. Byl tak sice více na očích, ale alespoň díky měsíci viděl lépe a mohl tak dříve zareagovat na příchozí nebezpečí.

Čas konečně utíkal tak, jak měl. Odlesky světla a tekoucí voda poskytovaly Jamesovi dostatečné uklidnění, takže mohl bez starostí stoupat k hoře, odkud voda tekla. Došel až k místu, kde se řeka větvila na několik menších potůčků, jakým byl právě ten,

který sledoval. Zaradoval se. Věděl, že podél řeky už něco musí být.

Netrvalo dlouho a znovu se projevila jeho únava. Musel najít úkryt. A to rychle. Nemusel však hledat daleko. Po necelém kilometru narazil na patrně opuštěnou jeskyni. Váhal, zdali v jejím nitru nespí třeba medvěd nebo vlci, a couvl. Neměl ani žádnou pochodeň, takže to nemohl prozkoumat.

Podlomila se mu kolena, když ho vyděsilo zahřmění. Neměl na vybranou. Blížila se bouře a on byl vyčerpaný. Musel to tedy risknout. Sebral proto zbytek svých sil, narovnal se a dobelhal se k ústí jeskyně. Neochotně vešel do jejích stínů zrovna ve chvíli, kdy se venku strhl strašlivý liják. Pravicí se opíral o stěnu, zatímco levicí držel připravenou s vytaseným Laminasem, kdyby se musel bránit. K jeho překvapení nebyla jeskyně nikterak hluboká a brzy se ocitl na jejím konci a při jejím zkoumání nechtěně kopl do hromádky kamení. Ohniště? pomyslel si, když nahmatával kameny pod sebou a zabořil prsty do popela mezi nimi. Někdo tady určitě byl. Ale už je to dlouho, usoudil z vychladlého popela. Déle spánku vzdorovat nedokázal, lehl si na bok, položil si hlavu na paži a odebral se do říše snů, nedbaje jakýchkoliv možných nebezpečí. Ani na nasbírání dříví a rozdělení ohně neměl dost energie. Navíc... tohle ho Daniel nenaučil.

Ve snu se mu pořád honil jen jediný obraz pořád a pořád dokola. Danielova smrt. Byl ale příliš unavený na to, aby se mohl ze smyčky oprostít a musel tak vytrpět každý další pohled. Konečně se stereotyp krutého snu vytratil a sen se změnil. Ale v něco snad ještě daleko horšího. Promítal si, jak Daniel líbá Marii, a jak se s ním následně on hádá. Nikde ani špetka radosti. A to vše

musel vytrpět znovu. Když už si myslel, že horší vizi snad mít nemůže, zjevil se mu opět ten podivný muž ze stínů, o kterém se mu zdálo každý týden, a vedle něj se promítaly oba výjevy najednou, jakoby to byly obrazy poletující vzduchem.

„Neutečeš,“ řekl stín a odnikud se mu v rukou objevila obrovská kosa. Jediným máchnutím rozsekl oba obrazy, Daniela i Marie, a vyřítil se proti Jamesovi.

Tak sen skončil.

Ozývaly se pravidelné nárazy kamenů.

James otevřel oči, jen aby zjistil, že je v jeskyni stále tma, ale Smrt nikde. Byl ale otočený zády ke vchodu do jeskyně, takže se nemohl podívat, jak je venku.

Znovu uslyšel třesk kamenů a zamrazilo ho. Není tu sám, ale raději dál nehybně ležel a předstíral spánek.

Když zaznělo zapraskání jisker a lehké foukání, jak někdo rozdmychával oheň, zdi jeskyně zalilo slabounké, ale hřejivé oranžové světlo čerstvě rozdělaného ohně.

Pomalou chvilou pohlédl přes rameno na malé plamínky a doufal, že ať už je založil kdokoliv, nemíní mu způsobit žádnou újmu. Toho, co viděl, se však zděsil. Převalil se úplně ke zdi a vytasil Laminas. Viděl postavu zvláštní podoby, která se naopak zalekla Jamesovy rychlé reakce a svalila se na záda.

Oheň pohlcoval přiložené kousky dřeva, byť jich nebylo mnoho, a osvětloval jeskyni. Teď už mladík viděl zcela jasně.

Na zemi se před ním třásl člověk a rukama si chránil hrud' a tvář. Tedy... něco jako člověk. Nejvíce patrná byla kopyta, sahající téměř do ohně. Až k pasu měl hustě zarostlé, podivně tvarované nohy, připomínající spíše kozu. Tělo i ruce měly zase lidskou podobu. Stejně tak hlava, nebýt zahnutých rohů na čele.

„Co jsi zač?!“ vyptával se zděšeně James.

Bytost pohlédla přes prsty na mladíka krčícího se u zdi a lehce se uklidnila. Když si povšimla, že i James se uklidnil a sklání zbraň, odhalila svou tvář a pokusila se vstát.

James byl ale stále ve střehu. Nechtěl nic riskovat. Když se bytost postavila, očekával, že ihned vezme nohy na ramena a uteče pryč. Namísto toho se tvor pokusil o úsměv a uklonil se mladíkovi stejně tak, jako to on udělal onehdy stromu.

„Tys mě sledoval?“ zeptal se udiveně James.

Bytost se narovnala a několikrát zamrkala.

James si tohoto polomuže teprve nyní pořádně prohlédl a zjistil, že není vyšší než on sám. Vypadal rozhodně starší, ale nemohl ho považovat za starce. Jeho tmavě hnědá srst splývala s kudrnatými vlasy a kaštanovými očima.

„Když ti slíbím, že ti neublížím, slíbíš mi ty totéž?“ zeptal se, ačkoliv ani nedoufal, že by mu stvoření mohlo rozumět.

Na to polomuž odpověděl dlouhým mrknutím a pokynem hlavy. James tedy opatrně zasunul svou čepel a v té chvíli bytost promluvila.

„Konečně!“ zaradoval se polomuž a začal poskakovat z místa na místo. James byl v šoku ze zjištění, že to stvoření opravdu mluví. Polomuž si toho brzy všiml a řekl: „Odpusťte mi, prosím, mou nezdvořilost. Mé jméno je Blajhr.“

A znovu se hluboce uklonil.

„Ty mluvíš?“ zeptal se šeptem mladík a úpěnlivě si ho prohlížel. „Co jsi vlastně zač?“

„Hmm? Vy jste se dosud s mým druhem nesetkal?“ zarazil se Blajhr. „Nejsme lidé jako vy, ale satyrové, drahý pane. Napůl lidé, napůl kozli.“

„Ale jak to že ovládáš můj jazyk?“

„Se vši úctou pane, trvalo mi mnoho let, než jsem zvládl ošemetné větné konstrukce Jazyka Kruhů.“

„Jazyk Kruhů?“

„Řeč, kterou se mluví na všech světech Galaxie, pane,“ vysvětloval Blajhr. „Odpusťte, ale mohl byste mi pomoci s tím ohněm? Byl jste celý promrzlý, když jsem vás našel.“

„To jsem stihl promrznout během těch pár minut spánku? Venku je pořád tma,“ řekl zmateně a pokynul bradou směrem k ústí jeskyně.

„Ale pane, já vás našel, když slunce teprve zapadalo. To jste tu musel spát celý den. Možná i déle.“

„Sakra,“ zahromoval James, když si uvědomil, jakému riziku se vystavil. Místo satyra to mohl být třeba medvěd!

„Děkuji, že ses o mě chtěl postarat. S radostí ti pomůžu.“ Posadil se k ohni naproti satyrovi a představil se mu.

„Jmenuji se James,“ potřásl satyrovi rukou.

„T... těší mě,“ zdráhal se Blajhr patrně neobeznámený s tímto zvykem.

Spolu se satyrem James rozdmýchal velký oheň, který celou jeskyni prohřál a svým zdravým světlem zahnal veškeré pochybnosti a nedůvěřivost. Otevřeně se dali do řeči a jeden druhého se vypytał na všechno možné. Satyr ale nikdy neslyšel o žádném Fénixovi, který by pobýval v těchto končinách. Ani o historii lesa toho satyr překvapivě mnoho nevěděl. Pořád ale opakoval, jak je nebezpečný. Satyr skutečně rozuměl každému Jamesovu slovu, ale nechápal typické věci, jako proč nosit oblečení nebo zbraně. Dokázal si ale rychle získat mladíkovu přízeň a nabídl se, že dokud nenajde Fénixe, naučí ho alespoň přežít v divočině. A to taky dodržel.

„Jak mám ale ulovit zvíře, které lépe slyší a je nejspíš i silnější než já?“ ptal se James.

„Hledejte své výhody a jeho slabiny. Skryjte se ve stínech, aby vás nespatrił, a pak udeřte. A pokud je zvíře tak divoké, že se ze stínů k němu nedostanete, staňte se zvířetem.“

Už tomu byly dva týdny. James se vynořil ze vzpomínek a pokračoval v porcování uloveného kance. Nejraději by ho celého odtáhl do satyrovy skrýše, ale divočák byl příliš těžký, než aby ho uzvedl. Rozhodl se tedy, že si z něj odřeže jen tolik masa, kolik unese, a vydá se zpět. Kořist zabalil do lněného plátna, které dostal od satyra, a utvořil z něj jakýsi pytel, aby se mu maso pohodlněji neslo. Hodil si jej přes záda a po pár minutách již bědoval, že si nabral patrně příliš.

Se skvělým úlovkem se vrátil do satyrovy jeskyně. Byla mnohem větší než ta, ve které se s Blajhrem poprvé setkal. Před ní

tekl tenký potůček s čistou vodou a její vchod lemovaly dlouhé šlahouny lián, nad kterými ještě vyrůstaly všemožné druhy květin.

Už se pomalu rozednívalo, když James prošel zarostlým portálem. Zevnitř stěny pokrývaly všemožné malby lesních plodů, neboť satyr se považoval za umělce a dával to značně najevo. Nejen malbami, ale i hudbou.

Přes celou chodbu se linuly líbezné tóny píšťaly a nutily Jamese do broukání a úsměvu. Dorazil k samému konci jeskyně a spatřil satyra, sedícího na vysokém kameni. Kolem něj po stěnách kromě maleb visely barevné květy a uprostřed hořel veliký oheň, u kterého seděla zády ke chlapci další osoba, dosti Blajhrovi podobná, byť štíhlejší a menší. Její vlasy sahaly až na samotnou zem a ztracena v satyrově melodii tleskala a písкала.

Když si Blajhr Jamese konečně všiml, zakončil svůj výstup vysokými tóny v rychlém tempu a sklonil píšťalu.

„Vítej, Jamesi!“ pozdravil radostně a seskočil z kamene.

„Koukám, že jsi byl velmi úspěšný,“ ukazoval na velký pytel, který hoch držel v náručí.

„Nejdu nevhod?“ zeptal se opatrně James.

„Ach odpusť!“ praštil se do čela dlaní. „Kde jsou mé způsoby?“

Došel k druhému satyrově, pomohl mu vstát a pak pyšně prohlásil: „Dovol, abych ti představil svou sestřenku Gerwyn.“

Satyrka? podivil se James, ale nic neřekl a jen pozvedl obočí.

Gerwyn stydlivě pohlédla na mladíka s krvavým pytlem, jenže s první kapkou rudé krve, která padla k zemi, se schovala za svého bratrance, obepínaje rukama jeho boky.

„Promiň, Jamesi, ale mohl bys odložit ten pytel?“ zeptal se Blajhr zdvořile. „Gerwyn vyznává darlianské zvyky, odmítá jakékoli násilí proti zvířatům a nesnese pohled na krev.“

„Kdo jsou Darliani?“ zeptal se James a opřel pytel o stěnu.

„Ti, kteří tu byli dřív,“ řekl satyr jednoduše.

„Aha,“ dělal, jakože chápe, ale toto vysvětlení mu ani zdaleka nestačilo. Bylo mu ale jasné, že kdyby mu o nich Blajhr chtěl vyprávět, už dávno by sáhodlouze začal. Pokynul tedy jen hlavou na satyrku a řekl:

„Těší mě, Gerwyn. Tvůj bratranec je fajn satyr.“

Když k ní ale šel a podával jí ruku, aby si s ní potřásl, Gerwyn zapištěla, oběhla Jamese a vystřelila z jeskyně ven.

„Nevšímej si jí,“ mávl Blajhr rukou. „Je trochu trhlá, ale až ji lépe poznáš, zjistíš, že je skvělou společnicí.“

„A co ty? Taky jsem tě nikdy neviděl jíst žádné maso.“

„Ani já maso nejím, ale pohled na krev mi nevadí. Klidně ti ho pomůžu upéct a dám si nějakou zeleninu. Mám jí dost pro oba, máš-li zájem.“

Když se oba nasýtli, navrhl James, že dojde pro vodu. Satyr se jen zavrtěl a lehl si vedle ohně. Umělec prý potřebuje spoustu spánku. James se tedy vydal sám s vědrem před jeskyni k potoku. Hned se mu ale zdálo, že je něco v nepořádku.

Ticho. Hrobové ticho. Ani jediný ptáček neštěbetal, ani jediný lístek se nepohnul, ani jediný poryv větru nevanul. Jenom proud vody hučel nedaleko od jeho nohou. Došel tedy až k němu, ale byl ve střehu. Někdo ho sledoval. Určitě. Namočil si ruce, opláchl si tvář a nabral do vědra vodu. Naslouchal i těm nejmenším zvukům a snažil se určit, kde slídlil číhá.

Tětiva zavržala.

Jeden ze severu, upřesnil polohu útočníka.

Další zavržala.

Z jihu?

Ozývalo se jich stále víc a víc. Ze všech stran. Napočítal jich asi deset. Deset lukostřelců proti němu samotnému s malou čepelí na paži a vědrem vody. Znervózněl, ale nezpanikařil. Dostanu-li se do jeskyně, mohl bych mít alespoň nějakou šanci, plánoval. Blajhr by mi mohl pomoci. Vstal tedy od potoka a pomalu se vracel k ústí jeskyně, jakoby nic neslyšel. Doufal, že nezaútočí, dokud jim nedá důvod.

Když byl v jejím stínu, položil vědro a běžel pro Blajhra. Ten samozřejmě spal. „Blajhre!“ zašeptal a zatřásl se satyrem. „Blajhre, vstávej!“ praštil ho do ramene.

„Au! Co?“ zavrtěl sebou a otočil se na bok. „Co tady ještě děláš?“ řekl nervózně.

„Poslouchej. Před jeskyní je asi deset lučištníků. Musíš mi pomoci zbavit se jich. Už jdou nejspíš sem.“

„Jo, jo. Jasně. Hned. Jen si vezmu... kyj,“ řekl, vydrápal se na kopyta a sebral ze země spíše těžký klacek nežli kyj.

Oba se postavili za roh chodby vedoucí dovnitř a koutkem oka vyhlíželi, jestli někdo nejde.

Nastalo opět to hrobové ticho.

Vyčkávali dobrých deset minut, ale stále nic. James polkl a rozhodl se, že to půjde prozkoumat. Opatrně našlapoval a přitisknutý na stěnu se blížil k východu. Rychle vykoukl, ale nikde nikdo. Tentokrát se odhodlal vylézt ven a pořádně se rozhlédnout. Vždycky se mohl rychle schovat zpět do jeskyně.

Ozvalo se křupnutí větve.

Tasil čepel.

Z lesa vystoupilo deset lučištníků, ale jen čtyři z nich měli šípy založené v tětívách. Jejich černé kabátce a kápě s modrými pruhy a glyfy ukazovaly, že jsou členy stejné skupiny a že to nebudou bandité.

James se chystal odskočit zpátky do bezpečí jeskyně, ale dříve než se stačil otočit nebo jen pohnout, udeřil ho někdo do zátylku těžkým tupým předmětem.

Zrada.

Zamlžilo se mu před očima a zřítíl se po zádech zpátky do jeskyně. Poslední, co viděl, byl Blajhrův ustaraný pohled a jeho zarostlé prsty, vlnících se před jeho očima. Vycházely z nich desítky drobných světélek, které se jakoby nořily do jeho čela.

„Odpusť, Jamesi,“ řekl satyr a James upadl do hlubokého spánku.

Znovu se tak ocitl v rukách osudu.

KAPITOLA 4 – NOVÝ ZAČÁTEK

Horko. Neskutečně vyprahlé písečné duny, ve kterých nežije zhola nic. Jediná bytost se toulá těmito končinami. James nikdy dřív takové vedro nezažil. Žádný vítr, který by zchladil rozpálenou pleť. Žádná voda, která by uhasila neutuchající žízeň a osvěžila popraskanou kůži. Kamkoli se podíval, uviděl pouze hory písku, nebo světle modrou oblohu a žhnoucí slunce.

Konečně na Jamese dopadl alespoň nějaký stín, nejspíše z mraku, a mohl si vychutnat krásný chlad. Stín se ale zvětšoval a zvětšoval. Ozývalo se hřmění. James se usmíval nad myšlenkou, že by to snad mohl být dešťový mrak, ale hřmění nabývalo na síle a začínalo být jasné, že to není žádný mrak.

James upřel svůj zrak na stín na nebi a zděšeně zjistil, o co jde. Byla to živá bytost. Bytost natolik obrovská, až mu zakryla slunce. Světlo se odráželo od šupin a procházelo blánami na křídlech. Tesáky velké jako meče a drápy ostré jako kosy. Drak, vyděsil se chlapec a chtěl se dát na útěk. Jeho nohy se ale zabořily do písku a nemohl se pohnout. Snažil se vymanit z pasti, ale drakovi už utéct nedokázal. Ten otevřel svůj obrovitý chřtán a vychrlil na bezbranného Jamese masivní proud ohně, který ho zcela pohltil.

Otevřel oči, ztěžka lapal po dechu, zběsile sebou škubal a převaloval se z místa na místo. Cítil, jak je jeho tělo pokryto popáleninami. Ale když je hledal, žádné nenašel.

Bolest ustala a jeho mysl se uklidnila. Až teď si všiml, že leží ve velké manželské posteli na hedvábném povlečení purpurové barvy. Pouze ve spodním prádle a bez jediného dalšího oblečení. Hledaje ho, rozhlížel se po celém pokoji, který byl na jeho vkus až příliš zdobený.

Do dřevěných zdí a podlahy byly všude vyryty různé motivy, které nepochybně stvořil mistr tesař. Visely na ní čtyři obrazy, znázorňující válečníky. Strop byl kamenný a visel na něm křišťálový lustr. Světlo do pokoje vstupovalo od pravé stěny skrze dvě vysoká okna, sahající od podlahy až ke stropu, a dávaly mu odstín oranžové barvy. Knihovny, skříně, almary, noční stolky, pracovní stůl, židle, to vše Jamesovi naznačovalo, že se nachází u zámožného člověka. V krbu hořel nedávno rozdělaný oheň, ve kterém plamínky a jiskry poskakovaly z jedné strany na druhou a utvářely tak kouzelnou podívanou plnou nebezpečí i krásy.

Uchvácen hrou plamenů nepostřehl James, že někdo klepe na dveře.

Ty se náhle otevřely a vstoupila překrásná rudovlasá dívka se zelenýma očima, oblečená v elegantních temně rudých šatech sahajících až na podlahu. Nevypadala starší než James. V rukou nesla podnos plný jídla a pití.

„Takže náš nalezenec se konečně probudil?“ řekla sladkým hlasem a se skromným úsměvem.

Jamese její přítomnost zaskočila a rychlostí blesku zalezl pod peřinu. Nebyl stydlivý, ale nepotřeboval se všem ukazovat.

A už vůbec ne takovéto dámě. Ta došla až k posteli a položila podnos před chlapce.

„Tady jsem ti přinesla něco k zakousnutí. Určitě musíš mít hlad. Podle toho, co jsem slyšela, jedl jsi naposledy před třemi dny. A to ještě nějakého kance, či co.“

„Tři dny?“ zděsil se James a zmačkal roh peřiny.

„Máš pěkný hlas,“ řekla a posadila se k němu na postel.

„D... děkuji,“ znejistěl James a odsunul se dále od ní. „Vy také.“

„Jsem ráda, že umíš náš jazyk. Alespoň nebudeme mít problém popovídat si.“

James si ohmatal bouli na hlavě a cítil, jakoby zapomněl cosi důležitého. Ostýchavě se zeptal: „Odpust’te, slečno, ale kdopak jste?“

„Nech si ty zdvořilosti. Tady jsme si všichni rovni, etiketa nehraje roli. Mé jméno je Aireen a pocházím z Flegrinu. Tam jsem šlechtičnou a váženou osobou. Tady se starám o takové, jako jsi ty. O nové,“ zdůraznila. „Mí přátelé mi říkají Liška,“ řekla a pokynula hlavou. „Ted’ ale jez,“ pobídla mladíka a ukázala rukou na podnos.

James byl uchvácen sytou barvou jablka, a když se do něj zakousl, tak i jeho chutí.

Dívka vstala a ladnou chůzí došla k oknu.

Věděl, že mu slečna nevěnuje pozornost, a proto do sebe rychle naházal zbytek jídla a na jeden nádech vypil celý kalich vody.

„Neber si to špatně, ale věřím, že bys uvítal menší koupel, nemám pravdu?“ zeptala se Aireen zamyšleně a ani nečekala na odpověď. „Pojď za mnou,“ řekla, když uviděla prázdný podnos.

Jako hypnotizován její krásou vyskočil James z postele a následoval ji do vedlejší místnosti. Jakoby ho ani nezajímalo, co se děje, nebo bude dít.

Stál nyní v nádherné místnosti z mramoru, kde po stěnách byla všemožně rozmístěna zrcadla a uprostřed stála prostorná vana s horkou vodou, ze které vycházela pára.

„Zatím si vlez do vody,“ pohladila Jamese po rameni a vydala se k dalším dveřím vlevo v místnosti, u kterých mimo jiné stála i velká šatní skříň. Na prahu ještě s pozdviženým obočím mrkla na chlapce a zmizela.

Když se za ní dveře zabouchly, James začal nedůvěřivě prohledávat místnost. Nechápal, jak zde mohl vidět, když tady nebyla žádná okna, kterými by sem proudilo sluneční světlo. Na stropě si všiml několika zářivých světel, která mu připomínala hvězdy, ale nedokázal si vysvětlit, co dělají zrovna zde. Nenašel ale nic jiného podezřelého a rozhodl se tedy vlézt do vany. Vysvlékl se a ponořil se do vlažných, až horkých vod. Nikdy se nekoupal v tak příjemné vodě. Neuvěřitelný rozdíl od chladné vody z vědra, na kterou byl zvyklý. Naprosto se rozplýval.

Netrvalo dlouho a slečna se vrátila. Už ale na sobě neměla své elegantní šaty, nýbrž něco téměř průhledného a v ruce nesla zvláštní lahvičku. James překvapením polkl a raději se po bradu ponořil do vany. Bez svých dlouhých šatů vypadala dívka ještě svůdněji. Chlapce, který nikdy nepohlédl na obnaženou ženu, její tělo zcela uchvátilo a začervenalo se.

Dívka ho párkrát obešla a zeptala se svůdným hlasem: „Líbí?“

„Ano,“ odvážil se James, ale uvědomil si, že ho mohla pochopit nesprávně.

„Voda je velmi příjemná,“ doplnil nervózně.

„Mhm...“ usmála se dívka a začala přejíždět svými prsty s nalakovanými nehty po hranách vany. „Já se přece neptám na vodu.“

Zastavila se přímo naproti Jamesovi a předklonila se hrudí nad hladinu vody. Její vnady odváděly Jamesovu pozornost od jejích očí, a její počínání ho velice vzrušovalo.

Naštěstí se dokázal ovládnout a rukama zakryl své choulostivé partie. „Vel... velmi, slečno Aireen,“ zakoktal.

Se smyslným úsměvem ho opět obešla a postavila se za něho tak, aby ji neviděl. Rozdělala lahvičku. Vylila si její obsah na ruce a ty pak přiložila na ztuhlá ramena nervózního mladíka.

Jed, pomyslel si James. Vtírá mi ho do kůže! Chtěl ucuknout, ale slast masáže ho držela na místě.

„Klid hlupáčku,“ šeptala mu do ucha. „Uvolni se. Jen ti chci promasírovat svaly. Se mnou ti nic nehrozí,“ zabořila prsty hlouběji a broukala si při tom sladkou ukolébavku.

James se zaposlouchal do jejích tónů a zcela se oddal potěšení, kterého se mu dostávalo. Uvolnil se ale až natolik, že si nevšiml, jak Aireen sjíždí svými nenechavými prsty stále níž a níž. Dlaněmi mu sjížděla po hrudi a nehty ho škrábala po břicho, ale chlapec stále nevnímal. Ještě níž.

Když už se její prsty ponořovaly pod vodu, bouchly dveře o stěnu a ozval se dunivý hlas: „Aireen! Nech ho být!“

V tu chvíli odskočila od vany.

Chlapec sebou zmateně ve vodě zavrtěl a nechápal, co se to děje. Pohlédl k otevřeným dveřím a spatřil svého hledaného „zachránce“. Fénix stál s děsivě vážným výrazem ve dveřích a díval se na dívku. Poté sjel očima k mladíkovi a řekl:

„Vidím, že jste se už seznámili. Doporučuji ti, abys Lišce nevěřil ani nos mezi očima. Učil jsem ji až moc dobře.“

Aireen se zdvořile uklonila. Fénix jí odpověděl letmým pokynem hlavy, načež jí gestem ruky naznačil, aby odešla.

„Těším se na naši spolupráci, Jamesi,“ řekla při odchodu svým typicky sladkým hlasem a zmizela za prahem dveří.

Chvíli na sebe dva mužové zírali bez jediného slova, když vtom se James konečně zeptal: „Kde to vlastně jsem?“

Fénix se zašklebil, ukázal na skříň a řekl: „Obleč se a pojď se sám podívat. Po schodech dolů a ven.“

S těmito slovy odešel z koupelny, šetřil jeho soukromí.

Zmaten událostmi, které se odehrály během posledních chvil, ponořil se James do vody a dlouho ještě přemítal nad tím, co se vlastně stalo.

Když vylezl a osušil se, našel ve skříni oblečení přesně jeho velikosti. Kvalitou značně převyšovalo cáry hadrů, ve kterých dosud trávil svůj život. Dlouhé hnědé kalhoty, vysoké kožené boty, lněná košile. Překvapeně se prohlédl v zrcadle a zjistil, že si sám nepřipadá nijak k zahození.

Vyšel ven z koupelny a ocitl se ve velké chodbě s několika dalšími dveřmi, což mu připomnělo dny trávené v sirotčinci. Všechno ale vypadalo nově. Dřevěné zdi a podlaha s rudým kobercem, zlaté rámy kolem všech dveří. Prostě přepych. Vydal se doleva a došel až na samotný konec chodby, kde navazovalo schodiště, o kterém se Fénix zmiňoval. Pod ním se rozkládala

obrovská síň, jako ukradená z nějakého paláce, a naproti leželo další schodiště s další dlouhou chodbou.

Sešel dolů a nevycházel z údivu, jak nádherně ta velká síň vypadala. Všude visely prapory se symboly Bratrstva v modrém poli. Okny sem proudilo hřejivé, ale nepříliš silné světlo, propůjčující sálu nádech rudého odstínu. Pod schodištěm byly ještě další dveře, které sice budily chlapcovu zvědavost, ale neodvažoval se jimi projít. Zamířil raději k těm největším dveřím, vedoucím patrně ven, a když chytl za kliku a stlačil, oslnilo ho prudké sluneční světlo.

Rozlehlé nádvoří, obklopené hustými lesy, bylo obeháno rozbořenou zdí, která na několika místech zcela chyběla. Před dveřmi stála obrovitá vodní fontána ve středu se čtyřmi sochami gryfů, kolem stála skupina lidí v černých kabátcích s modrými pruhy. Dále na sever pokračovala přes nádvoří prašná cesta zakončená majestátním portálem s dvojicí kamenných gryfů, odhánějících každého vetřelce. Samotná vila měla dvě podlaží a rozkládala se do šíře sta metrů.

James se zaměřil na skupinu černě oděných mužů a žen u fontány. Došlo mu, že to jsou ti, kteří ho přepadli v lese, takže vystrašeně couvl zpátky do dveří. Za ním se však znenadání objevili Fénix a Aireen a nenechali ho odejít. Bylo mu jasné, že nemá cenu se vzpírat. Kdyby ho chtěli zabít, byl by už mrtev.

Doprovodili ho k fontáně, a když se na ně černoooděnci obrátili, ujal se Fénix slova:

„Žáci!“ oslovil skupinu mladíků. „Dnes mezi nás zavítal nový uchazeč,“ poplácal Jamese po rameni. „Vy zde trénujete již třetím rokem, ale on poslední rok dokončí s vámi. Ačkoliv ovládá jen malé množství vašich schopností, věřím, že mnoho z vás brzy předčí a už nyní se vám v něčem i vyrovná.“

„Ano, mentore!“ zvolali sborově a postavili se do pozoru.

„Dovol, Jamesi,“ otočil se k nervóznímu chlapci, „abych tě zasvětil do naší věci. Vidíš nejlepší z nejlepších válečníků, jaké kdy svět poznal a ještě pozná. Trénoval jsem je každého v něčem jiném tak, aby se jejich schopnosti shodovaly s jejich talenty. Ovládají šerm, lukostřelbu, špehování, magii, alchymii, a mnoho dalších umění. Společně tvoříme Bratrstvo, které už staletí stojí mezi světem, tak jak ho známe, a jeho destrukcí.“

Otočil se zpět ke svým žákům a hrdě zvolal se vztyčenou pěstí: „My jsme Nefilové!“

Žáci mu odpovídali stejným gestem.

„My jsme Nefilové!“ provolávali.

„Seznamte se,“ zavelel Fénix a ustoupil stranou. Jeden po druhém učni vystupovali z řady a odříkali svá jména a místa, odkud přišli.

V tom rozrušení si však James pamatoval jen málo z toho.

Když se představil i poslední učeň jménem Bruce, který už pohledem dával najevo, že si tady Jamesovu přítomnost nepřeje, zavládlo ticho. Ani Fénix nemluvil.

James si uvědomil, že je na řadě, aby se představil. Polkl a začal: „Jmenuji se James. Přišel jsem ze sirotčince z města Kamenného Dvora z Manúrského království, protože mě můj domov už nepotřebuje.“

„Co jsi dokázal, sirotku, aby sis zasloužil být zde?“ zeptal se kousavě Volus.

Hledaje odpověď pohlédl zoufale na Fénixe, ale ten jen pohodil hlavou a strčil do něj rameny. Zamyslel se, a s bolestí vzpomínal: „Vzepřel jsem se Protektorům, zachránil jsem dvě dívky z hořícího sirotčince, vloupal jsem se do starostovy

pracovny a ukradl zdobnou krabičku s dokumenty a ...“ zarazil se, když si vzpomněl na Daniela a Marii.

„A to je vše?“ tázal se výsměšně Bruce. „Dokázal jsem toho daleko víc.“

„V té krabičce byl ukrytý Orb moci, díky kterému jsem teď tady,“ zastával se Fénix Jamese. „Dostat se do té věže chtělo hodně zručnosti. Nemluvě o tom, co uvnitř vytrpěl za citové dilema. Kdo dokázal víc?“

„Sám řekl, že ukradl NĚJAKOU krabičku,“ přidal se Erin. „Ani nevěděl, co v ní je!“

„Na tom přece nezáleží,“ přerušila ho Aireen. „Dostal ji? Dostal.“

„I tak, Liško!“ odsekl Bruce. „Je to jenom krádež!“

„Zabil jsem v souboji velitele Protektorů!“ vybuchl James. „Kdo z vás může říci totéž?!“

Na moment opět zavládlo ticho. Všichni se zdáli být touto informací zaskočení, někteří v ni ani nevěřili. Jenom Bruce ze vzteku zaťal pěsti a zlostně zabručel.

„Nevěřím!“ vykřikl Erin. „Velitelé jsou skvělí válečníci, i my, kteří jsme po výcviku, bychom měli problémy s takovými protivníky. A to máme za mistra toho nejlepšího. Kdo trénoval tebe?“

Chlapec zaváhal, jestli to má vůbec prozradit, ale neměl už co ztratit. Rty se mu třásly, když vyslovoval jeho jméno.

„Daniel Greenyde.“

Skupina oněměla.

„Mistře, opravdu on?“ zeptal se tiše Siegfried.

„Ano,“ potvrdil Jamesova slova Fénix.

„Cože? Co se děje?“ ptal se zmatený James.

„Daniel byl mým studentem,“ odpověděl mu Fénix. „Prvním – a jedním z nejlepších! Škoda, že odešel... a zemřel. Doufám, že budeš přinejmenším rovnocennou náhradou.“

„Nehodlám nikoho nahrazovat,“ zabručel James. „Chci ho překonat.“

„Dobrá. Ještě nejsi členem, ale brzy tě podrobím zkoušce, která ukáže, jsi-li toho hoden.“

Otočil se ke svým učňům a zavelel: „Studenti! Rozchod!“

Všichni do jednoho vyklidili nádvoří, aby si Fénix mohl s Jamesem promluvit o samotě. Očividně měli k mentorovi obrovskou úctu a respekt, když ho takhle na slovo poslouchali.

„Proč zrovna já?“ zeptal se nejistě mladík. „Proč? Co je na mně tak významného?“

Fénix vyčkával s odpovědí. „Řekl jsem jim proč.“

„Mluvil jste o mé minulosti. To je skutečně všechno?“

„Ne,“ řekl Fénix suše, zkrřížil ruce a posadil se na hranu fontány. „Na tom náměstí jsi mě překvapil. Když jsi bojoval s Protektorem, ponořil ses do nenávisti a hněvu. Nenechal ses ale jimi ovládnout a neodevzdal ses jim. Krotil jsi svou zuřivost a vždy jsi ji vypustil ve správnou chvíli. Z nepochopitelného důvodu se ti dařilo spojit neobyčejnou koncentraci s obrovským vztekem. Díky klidu a rozmyslu sis dokonale naplánoval své pohyby a odhadl tahy soupeře a díky hněvu jsi zasadil silný úder na místa, která se zdála nejslabší. To dokáže jen málokdo.“

„Ani nevím, jak jsem to udělal,“ zastyděl se.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.